

MONICA BAUER

*O noapte a
dăruirii
totale*

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Arina von Brombacher intră trântind ușa. De obicei calmă, de data aceasta fața sa era îmbujorată, iar ochii de culoarea oțelului străluceau de sub genele lungi, frumos arcuite.

Coborî repede treptele, grăbind pasul la auzul altor pași în spatele său.

Nu! Nu mai dorea să audă nimic sau să-l mai vadă vreodată pe acest bărbat care i-a făcut atâtea promisiuni, nerespectând nici una dintre ele. Era copleșită de faptul că mereu s-a lăsat păcălită de promisiunile lui.

– Arina, te rog, ascultă-mă. Rugămintea lui o percepea sonor, dar era departe de a-i mai tulbura sufletul.

Ciudat! Se aștepta ca vocea lui să trezească o durere adâncă în sufletul ei. Dar, nu. Constată o

anumită ușurare sufletească la gândul că în sfârșit reușise să ia hotărârea de a pune punct relației dintre ei.

Ieși în stradă și, cu pași repezi, se apropie de mașină. În timp ce încerca să deschidă portiera, care ca de obicei se blocase, bărbatul o ajunsese din urmă.

Era înalt, cu o alură sportivă, tipul de bărbat care frânge inimile femeilor. De altfel, acesta era conștient de efectul său asupra sexului frumos.

– Ari, se auzi vocea sa gravă și caldă în timp ce o prindea de mână pe tânăra femeie, folosind diminutivul Ari ca în acele momente când vroia să fie deosebit de afectuos.

– Ari, Ari, îl maimuțări ea. Nu vreau să te mai văd niciodată. Sper că ne-am înțeles.

Dar bărbatul nu se dădu bătut. Era mult prea convins de irezistibilitatea sa. Chiar dacă Arina era în clipa de față furioasă pe el, aceasta nu se întâmpla pentru prima dată. Totuși, așa furioasă parcă nu o mai văzuse nicicând. Părea să fi ajuns la limita răbdării.

– Dumnezeuule mare! Ari, draga mea, nu face o dramă din asta. Ce dacă o însoțesc în vizită la

părinții ei? Doar știi pentru ce. Trebuie să-l câștig pe bătrânul domn de partea mea, altfel aş putea pierde totul și lucrul ăsta nu mi-l pot permite.

– Știu, știu, dragul meu. Cântecul ăsta îl știu de mult pe dinafară. În anul petrecut împreună mi l-ai „fredonat“ de prea multe ori ca să nu-l fi reținut. Dar efectul lui asupra mea a dispărut complet. Astăzi, realizez doar falsitatea lui.

– Vrei să spui cu asta că te îndoiești de dragostea mea? Întrebă el cercetător, în timp ce o prinse de umeri, nu tocmai afectuos.

Ea reacționează prompt împingându-l, astfel că, fără voia lui, se dădu câțiva pași înapoi.

– Să nu îndrăznești să mai pui mâna pe mine! Ai înțeles? Niciodată! șopti ea periculos de încet. În sfârșit, portiera cedă și se deschise. Urcă repede în mașină, înainte ca el să fi putut s-o oprească.

Cu toate acestea, bărbatul se apropie de mașină, încercând să deschidă portiera, urmărind în felul acesta să o împiedice a pleca. Dar ea accelerează, astfel că mașina făcu aproape „un salt înainte“ îndepărtându-se.

Își lăudă mașinuța, murmurând:

– Foarte bine, „rătușca“ mea. I-am arătat de ce suntem în stare. Dacă tipul își imaginează că mă mai poate duce de nas, se înșală. N-am să mai cred niciodată în jurămintele lui.

Pe neașteptate, se dezlănțui: lovind cu pumnii în volanul mașinii, o podidi plânsul, și furia de mai înainte se transformă mai mult într-un discurs dojenitor adresat sieși:

– Asta pățești atunci când te încrezi în astfel de tipi „lunecoși“. M-am crezut o fată deșteaptă, căreia nu i se va întâmpla niciodată așa ceva. A trebuit să apară acest „maimuțoi“ pentru a deveni irațională.

Suspină pentru ultima dată, după care își scoase batista și-și șterse hotărâtă lacrimile.

– Nu merită să verși nici o lacrimă pentru el. Tu singură ești vinovată de tot ceea ce s-a întâmplat. N-ai dreptul să te vaiți. Dacă ai fi ascultat de rațiune, n-ai fi căzut în capcană. Dar, asemenea unei „gâsculițe“ ai căzut în plasa întinsă.

Își suflă nasul și trase puternic aer în piept continuând să se dojenească. Lucrul acesta o ajută să-și revină.

Își aminti cum l-a cunoscut pe Peter Steigmann. S-a întâmplat la petrecerea unei prietene. I-a atras imediat atenția, deoarece și el părea a nu se simți în largul său printre petrecăreții zgomotoși. Arina tocmai se gândea cum să părăsească petrecerea fără a jigni gazda, când în fața ei apărură brusc el, întinzându-i un pahar de vin.

– Cred că vă gândiți la o cale de a părăsi petrecerea.

Arina îl privi surprinsă. Totdeauna a fost convinsă că poate să-și ascundă foarte bine sentimentele față de alții. Dar acest bărbat părea a-i citi gândurile.

– Ce va face să credeți lucrul ăsta? întrebă ea cu o oarecare răceală.

El râse încet. Un râs ciudat, care o făcu pe Arina să se înfioare. Până acum, nici un alt bărbat nu o impresionase atât de puternic, încă din primul moment.

O bucurie interioară o cuprinse când străinul o invită să părăsească împreună petrecerea. Din politete, nimeni n-ar fi comentat faptul că cei doi se hotărâseră să-și petreacă seara într-un alt mod.

De fapt, era o adevărată obrăznicie din partea ei acceptarea acestei invitații. Dar, de acest lucru și-a dat seama mult mai târziu. Pe moment însă, șarmul tânărului a cucerit-o, acceptând propunerea sa imediat.

A fost o seară deosebit de frumoasă. Peter a invitat-o într-un bar frumos, elegant, luminat discret și unde orchestra avea un repertoriu de muzică de dans bine alcătuit. În mod ciudat, nu și-au destăinuit prea multe lucruri despre ei unul altuia. Își cunoșteau numai prenumele, dar aveau sentimentul că se cunosc de multă vreme. O ușoară tristețe o cuprinse în momentul despărțirii, mult după miezul nopții. Peter o conduse acasă. Ca doi buni prieteni, s-au despărțit fără a stabili o nouă întâlnire. Arina, deși nu vroia să recunoască, se simțea ușor dezamăgită. Și-ar fi dorit să-l revadă, să afle mai multe despre el. Dar el nu părea a fi interesat de o nouă întâlnire.

A doua zi, dimineața devreme, sună soneria de la intrare. Era duminică și Arina fu trezită brusc din starea plăcută a somnului de dimineață. Se îndreptă alene, încă pe jumătate

adormită, spre ușa de la intrare, dar se trezi complet în clipa în care un curier îi întinse un imens buchet de flori.

Emoționată, luă buchetul de flori și se întoarse în cămăruța care ținea loc de dormitor și de cameră de zi în același timp. Își apropie fața de petalele florilor puternic mirositoare și, fără a citi cartea de vizită ce însoțea buchetul, era convinsă că știe de la cine este acesta.

În clipa în care citi cartea de vizită, își dădu seama că și ea la rîndul ei își dorește să-l revadă pe bărbatul de curînd cunoscut. Alături de numărul de telefon admiratorul își exprima dorința de a o reîntâlni.

Deodată, își dădu seama ce se întîmplase de fapt cu ea. Era un lucru pe care în trecut îl considera imposibil, un lucru de care încercase mereu să se păzească. Se îndrăgostise de acest bărbat despre care nu știa nimic altceva decât numele său. Lăsa să treacă mai bine de o oră până când îl sună la telefon pentru ca să-i mulțumească pentru buchetul de flori. La telefon răspunse mai întîi cineva din personalul casei, o voce necunoscută. Apoi, auzi vocea cunoscută și caldă ce nu-și pierduse magia

asupra ei, auzită chiar și numai prin telefon. Și el se bucură că o aude și stabilă o întâlnire pentru după-amiaza aceleiași zile.

Acestei după-amieze îi urma altele și altele, una mai frumoasă decât cealaltă. Curând, tânăra fată era convinsă că fără el n-ar mai putea trăi. Niciând n-a crezut că va veni ziua în care va putea iubi un bărbat așa cum se întâmpla acum, cu atât mai mult cu cât mama ei, crunt dezamăgită de viață, făcuse tot posibilul pentru a trezi în ea neîncrederea față de toți bărbații.

Arina era încă foarte mică atunci când tatăl ei le-a părăsit pentru o altă femeie. Dezamăgirea mamei sale a fost cumplită, marcând-o pentru tot restul vieții, aceasta transformându-se într-o ură fără margini față de bărbați. Grație caracterului puternic al tinerei fete, această ură transmisă de mama sa, nu a prins însă rădăcini adânci. Încă de timpuriu, Arina a învățat să lupte cu greutățile vieții pentru că, deși tatăl său avea o situație financiară bună, plătea o sumă modestă pentru întreținerea ei. Acesta deținea o moșie aflată în regiunea Schwarzwald, pe care o administra împreună cu cea de a doua soție. După moartea lui a beneficiat de o sumă mai

mare pentru întreținere, ceea ce i-a permis să-și plătească studiile. Arina își dorea să ajungă traducătoare, calitățile sale privind învățarea cu ușurință a unei limbi străine fiindu-i de mare ajutor. În ciuda faptului că nu avusese nici o legătură directă cu tatăl său, neștiind nici măcar cum arată, totuși, îi era recunoscătoare pentru faptul că se gândise la ea. Chiar dacă mama sa a fost împotriva acceptării moștenirii, Arina nu a cedat, opunându-se urii mamei sale față de cel ce o părăsise.

– Tata a decedat și trebuie să recunosc că-mi pare foarte rău că n-am avut niciodată ocazia de a-l cunoaște. Ai susținut mereu că el ne-a uitat. Dar eu nu cred. Dovada este testamentul său în care m-a trecut printre moștenitori.

– Prin acest gest făcut pe patul morții, a vrut să-și spele păcatele și conștiința. Dar, pentru ceea ce mi-a făcut mie, nu există iertare. Atitudinea mamei sale, care nici astăzi nu-l putea ierta pe bărbatul ce o părăsise cu mulți ani în urmă, a fost un șoc pentru Arina. De aceea, acum nu-i spuse nimic despre dragostea sa față de Peter.

Îi era teamă că neîncrederea mamei sale îi va distruge fericirea. Gândul acesta o făcu să ofteze în timp ce conducea pe străzile aglomerate ale orașului.

Motoul ei în viață fusese mereu: privește viața cu ochii deschiși. Dar în clipa de față era atât de adâncită în propriile-i gânduri, încât abia în ultima clipă observă o mașină sport care doar printr-o manevră extremă reuși să evite accidentul.

Tânărul bărbat aflat la volan, deschise geamul mașinii și o apostrofă, supărat:

– Hei! Cum v-ați luat carnetul? Eu am prioritate, dacă cumva ați obser....

Amuți brusc în clipa în care zări fața tinerei cu ochi mari și privirea speriată.

– Ok! N-am vrut să sune așa de dur. Dar acum, ar fi mai bine să plecăm înainte să apară poliția. și încă ceva. Nu totdeauna lucrurile se sfârșesc cu bine.

Înainte ca Arina să-și fi revenit din șoc, mașina tâșni mai departe, îndepărtându-se rapid.

Încă marcată de eveniment, la puțin timp după aceea parcă mașina în fața clădirii unde

închiriasse o locuință. Chiria era exagerat de mare după părerea mamei sale, care nu înțelegea de ce fiica ei nu este de acord să închirieze împreună o locuință.

Dar Arina își apăra cu fermitate libertatea de a avea propria ei viață, libertate dobândită în sfârșit, cu mare greutate.

În clipa în care intra pe ușă, suna telefonul. Pentru moment, ezită să ridice receptorul, de teamă să nu fie Peter. Apoi se gândi că poate fi și altcineva, traversează camera în grabă și răspunse.

O voce masculină se prezentă drept notarul Breitmann.

Surpriza o făcu să nu reacționeze în primul moment. Abia după repetarea întrebării de către bărbatul de la celalalt capăt al firului – dacă stă de vorba cu Arina von Brombacher – reuși să se adune.

– Da, Arina von Brombacher la telefon. Glasul ei trăda mirare. Ce legătură ar fi putut avea ea cu un notar?

Vocea, care părea să fie a unui domn mai în vârstă, se auzi din nou în receptor.

– Am fost consilierul și notarul tatălui dumneavoastră, iar apoi al soției acestuia.

– „Am fost?” reacționă Arina șocată. Vreți să spuneți că cea de a doua soție a tatălui meu a decedat?

– Da, este exact domnișoară von Brombacher. Și pentru că eu sunt executorul testamentar, sunt nevoit să vă invit să-mi faceți o vizită la birou.

– Eu? întrebă fata, neîncrezătoare. Ce legătură am eu cu moartea acestei femei, domnule notar?

– Acest lucru îl veți afla atunci când veți veni la cancelarie. Când ați putea să o faceți?

În sinea ei, Arina nu simți decât o aversiune plină de răceală. Nu avea nimic comun cu această femeie, chiar dacă poate în ultimele clipe ale vieții ei a regretat tot răul pricinuit ei și mamei sale.

Întreaga sa revoltă interioară se concentrează în răspunsul dat cu o voce tăioasă:

– Domnule notar, nu cred că cea care a decedat ar putea să-mi spună ce a ratat a-mi spune când era încă în viață.

Pentru câteva clipe, se așternu liniștea la capătul celălalt al firului. Apoi, bărbatul răspunse cu voce serioasă și hotărâtă:

– Nu judecați oamenii prea aspru, domnișoară von Brombacher. De unde știți, dacă nu cumva tatăl dumneavoastră a încercat să se apropie, să construiască o relație? Mama dumneavoastră a fost aceea care i-a retezat orice posibilitate de apropiere.

– Un lucru de înțeles, nu-i așa? veni replica Arinei, în vocea căreia se simțea gravitatea evenimentelor trecute. Ne-a părăsit pentru această femeie. Există vreo scuză pentru acest fapt?

Urmară din nou câteva clipe de tăcere. Bărbatul își dresе glasul și continuă, cu o atitudine distantă, profesională:

– Ce a fost, a trecut, domnișoară von Brombacher. În prezent ar fi bine să priviți numai spre viitor. Propunerea mea este să veniți la mine la cancelarie, unde vom putea discuta.

Pentru o clipă, tânăra fată avu o ezitare. Avu loc o scurtă luptă interioară între ură și curiozitate. Apoi, răspunse:

– Bine, voi veni. Spuneți-mi, vă rog, adresa. Se sperie când auzi că trebuie să ajungă tocmai în Freudenstadt și fără să vrea, răspunse: dar mașina mea nu va rezista unui drum atât de lung.

Cuvintele ei exprimau îngrijorare, dar erau în același timp cumva și comice, fapt ce îl făcu pe interlocutorul ei să râdă. Dar acesta continuă:

– M-am gândit la acest lucru, domnișoară von Brombacher. Un colaborator de-al meu are de rezolvat unele probleme prin apropiere. Va trece pe la dumneavoastră, prezentandu-vă o scrisoare din partea mea. Puteți avea deplină încredere în el.

– Bine, și cum mă întorc apoi?

– Despre acest lucru discutăm când ne vedem. De acord?

– Bine! Când ar urma să sosească omul dumneavoastră?

– Mâine către prânz. Sper să fiți de acord.

– De acord, răspunse ea sec, pentru că tocmai își amintise de mama ei.

Pentru o clipă, se gândi să nu spună mamei sale nimic despre călătoria ce urma să o facă. Apoi însă, se muștră pentru lașitatea sa. Mama ei avea dreptul să afle la rândul ei despre cele aflate de la notar. Dar, un lucru era sigur: oricât s-ar opune, va merge la Freudenstadt, fie și numai din curiozitatea de a afla ce se dorește de la ea.

Capitolul 2

Meta von Brombacher era o femeie îmbătrânită de timpuriu și acrită de viață, o femeie ce se dezobișnuise de mult să se mai bucure de viață. Niciodată Arina nu o văzuse râzând. Se comporta ca un om părăsit de Dumnezeu și de tot restul lumii.

Încercările singurei sale fiice de a-i da un sens vieții, au eșuat. Propunerea Arinei de a-și căuta o îndeletnicire pentru ca propria-i viață să capete un sens, a fost respinsă cu vehemență. Mai mult de atât, își acuză fiica de faptul că aceasta ar dori să-și trimită bătrâna mamă să lucreze, ca și când nu ar avea destul de lucru cu întreținerea casei și a grădinii.

De asemenea, nu a iertat-o niciodată pentru faptul că s-a mutat singură, într-o locuință în oraș. Arina simțea că trebuie să se elibereze de sub influența mamei sale. Cu tot elanul tinereții, se opusese dorințelor mamei sale și reușise să-și construiască propriul său drum în viață. Dar, ori de câte ori avea timp, o vizita și de fiecare dată constata cât de mult reprezintă pentru ea acea casuță. Acolo s-ar fi simțit ca într-o oază de liniște, dacă n-ar fi fost reproșurile neîncetate ale mamei sale.

Și astăzi fu întâmpinată cu aceleași văicăreli cunoscute ale mamei sale. Femeia abia trecută de patruzeci de ani, dar care arăta mult mai în vârstă, i se plânse de faptul că i-ar acorda prea puțin timp.

Arina se stăpâni cu greu pentru a nu exploda. Fiecare oră liberă și-o petrecea aici, alături de ea, chiar dacă uneori ar fi preferat să-și petreacă timpul liber cu prietenii. Gândul că mama sa stă singură n-ar fi lăsat-o să se bucure deplin alături de prieteni. Propunerea făcută cândva, de altfel cu multă precauție, de a invita câțiva prieteni, fu refuzată cu indignare.

– Cum? Să trebuiască să suport o gașcă de tineri gălăgioși? Doar știi că am nevoie de liniște.

Într-o zi îi aduse un cățeluș, cu gândul de a-i trezi sentimentul că are pe cineva de care să se îngrijească.

– Scoate-l din casă imediat. Doar știi că nu-mi plac animalele.

– Bine, bine, am să-l iau la mine acasă. Înapoi nu-l mai pot da, răspunse Arina.

– Ești la fel ca taică-tu. Și el cumpăra lucruri și apărea cu ele acasă, fără să întrebe dacă doream sau nu acel lucru. Și când vedea reacția mea, făcea pe ofensatul.

Cuvintele ei dovedeau atâta ură, încât Arina simți cum o trece un fior rece pe șira spinării. Încă din copilărie îi erau cunoscute aceste reproșuri care veneau ori de câte ori mamei sale nu-i convenea ceva.

În asemenea situații, era doar fiica celui bărbat care o înșelase și o trădase, care niciodată nu ținuse seama de ea și care îi distrusese viața. Atunci, copil fiind, singurul lucru pe care putea să-l facă era să se refugieze înfricoșată într-un colț și să reziste accesului de furie al mamei sale. Dar astăzi nu mai era dispusă să accepte totul în

tăcere. Învățase să se apere, iar cu timpul, Meta von Brombacher fu nevoită să constate că fiica ei îi scapă de sub control.

După aceste întâmplări Arina n-a mai încercat nici o dată să-și scoată mama din izolarea-i autoimpusă. Cățelușul cumpărat pentru mama ei își găsi un cămin adevărat în micuțul ei apartament, atașându-se de el și îndrăgindu-l. Își mai cumpără o pasăre beo de la un cunoscut ce trebuia să plece din țară. Și pentru întregirea „familiei“, proprietara locuinței, ea însăși iubitoare de animale, îi făcu cadou o pisicuță salvată din mâinile unor copii răutăcioși. Ar fi păstrat-o ea însăși, dar mai avea un câine de vânătoare care ura pisicile, așa că, se gândi la chiriașa sa.

Arina nu fu în stare să o refuze și astfel, micuța ei locuință deveni adăpost și pentru Wulf – Schnauzerul pitic, alături de Hans – pasărea beo și de pisicuța Pașa.

Cei trei se înțelegeau de minune. Wulf dormea alături de Pașa într-un coș, iar Hans fie stătea cocoțat pe marginea coșului, fie își găsea un loc alături de Wulf.

În timp ce se îndrepta spre mama sa, Arina se întrebă cui să lase „animăluțele“ sale pe

perioada călătoriei ce urma să o facă la Freudenstadt. Alungă repede gândul de a le lăsa la mama ei. Cu atât mai mult cu cât nici nu știa de existența lor. Și apoi, reproșurile ce ar fi urmat ar fi fost fără sfârșit.

Se gândi la prietena ei, Grit, care ar fi putut să locuiască la ea pe perioada cât era plecată. Totodată, i-ar fi făcut și acesteia o mare bucurie, dându-i posibilitatea să evadeze pentru câteva zile din apartamentul în care locuia în comun cu alte două fete. Grit o invidia pe Arina pentru faptul că-și putea permite financiar micul apartament. Din păcate, acest lucru pentru ea reprezenta un lux.

Odată găsită soluția, Arina respiră adânc și se simți mult mai bine, în ciuda gândului la discuția și explicațiile ce urmau să aibă loc cu mama sa.

Micuța casă era confundată în liniște, ca și când n-ar fi fost locuită. Numai perdelele de un alb imaculat trădau faptul că acolo locuia cineva.

Arina parcă mașina în fața porții și coborî. Deschise poarta cu cheia. Mama sa o ținea tot timpul închisă, ferindu-se parcă de musafiri nedoriți.

Intră pe poartă și o închise cu grijă în urma ei. Apoi, se apropie încet de casă, fiecare pas micșorându-i elanul.

La vederea tinerei și frumoasei fete, inima oricărei mame ar fi bătut mai repede de mândrie. Dar femeia care stătea la fereastră privindu-și fiica înaintând pe alee, nu simțea nici un fel de mândrie, ci numai amărăciune și îndârjire. Nici un sentiment de căldură sufletească, cu atât mai mult cu cât constată încă o dată asemănarea din ce în ce mai mare cu tatăl ei, odată cu trecerea anilor.

Avea același păr castaniu-deschis, aceeași ochi albaștri, aceleași trăsături. Până și felul în care se mișca o făcea să-și amintească tristă de bărbatul care o părăsise pentru a trăi fericit alături de o altă femeie.

Arina intră repede pe ușă, nu însă înainte de a fi ciocănit. N-ar fi îndrăznit niciodată să facă lucrul ăsta.

Se apropie repede de femeia care o privea mahnită, întinzându-i o cutie cu bomboane.

— Sunt pentru tine, mamă.

Nici un cuvânt de mulțumire nu veni din partea femeii ce-și privea fata cu reproș.

– Ce-i cu risipa asta ? Se pare că ai prea mulți bani ?!

Deși dezamăgită, Arina nu lăasă să se vadă. Zâmbind, răspunse veselă:

– N-am plătit nici un ban. Am lucrat ca babysitter și în afară de salariu am primit și această cutie cu bomboane. Vezi? N-am cheltuit bani pe ele.

– Atunci... mda, răspunse mama ei mult mai binevoitoare. Așeză cutia pe măsuta de alături, fără a o deschide. Apoi, privindu-și fiica îi reproșă:

– Deci, ai timp să te ocupi de copii străini. Dar, pentru mama ta, nu ai timp.

– E nedrept ce spui. Am încercat să câștig niște bani de care știi bine ce mare nevoie am. De altfel, am fost aici acum două zile.

– Două zile, când știi cât de singură sunt? Era neapărat nevoie să te muți când aici puteai avea totul gratis ?

Mereu aceleași reproșuri. Oare când va înțelege în sfârșit că nu mai este o fetiță pe care să o poți struni?

– Te rog, mamă. Este neapărat nevoie să discutăm lucrul acesta de fiecare dată? Cunoști

părerea mea iar prin aceste reproșuri nu faci altceva decât să-mi strici bucuria de a te vizita. Doamne, încearcă odată să înțelegi că nu pot suporta această marginalizare, această singurătate la care te-ai condamnat singură.

– M-am condamnat singură? întrebă Meta, cu glasul ridicat și tremurând. Fața-i era schimbată de ură. El m-a condamnat și a făcut din mine ceea ce sunt astăzi. O femeie singură, părăsită, care a trebuit să se descurce pentru a-și crește singură copilul. Tatăl tău, el singur este de vină, pentru că ne-a părăsit pentru o altă femeie.

Aceste izbucniri îi erau cunoscute Arinei încă din copilărie. Pe atunci, reacționa plângând și îmbrățișându-și mama îi promitea să fie cuminte și ascultătoare și să rămână mereu alături de ea. Astăzi, însă, nu trezeau nici un ecou în sufletul ei. Recunoscuse de mult faptul că prin aceste ieșiri mama sa nu încerca altceva decât subjugarea ei.

De aceea, respinse cu calm afirmațiile mamei sale:

– Te rog. Au trecut aproape 18 ani de când ne-a părăsit tata. Ai fi putut să treci de mult peste acest eveniment, dacă ai fi vrut. La urma urmei

nu este numai vina lui pentru viața pe care o duci în prezent. De câte ori te-am rugat să fii mai prietenoasă, să ieși în lume, să-ți formezi un cerc de prieteni și cunoștințe, dar n-ai vrut. Nu te mai văita pentru singurătatea pe care singură ai ales-o.

Nicicând nu se mai adresase Arina mamei sale atât de dur. Dar se simțea la capătul răbdării. Ziua de astăzi fusese prea plină de evenimente. Mai întâi despărțirea de Peter, apoi convorbirea cu notarul, iar acum reproșurile mamei. Era mai mult decât putea suporta.

La încercarea mamei sale de a răspunde, Arina i-o tăie scurt:

– Ajunge, mamă. Nu am venit să mă cert cu tine, ceea ce din păcate în ultimul timp s-a întâmplat mai mereu. Am venit pentru a-ți spune un lucru pe care cred că trebuie să-l afli.

– Aha! spuse ea, privindu-și fiica cu neîncredere. După expresia feței tale, nu pare a fi ceva bun. În ultima vreme, nu mă simt prea bine.

În clipa asta, îi păru rău că a venit până aici. Dar acum era prea târziu să dea înapoi. Mama sa n-ar fi cedat până nu ar fi aflat totul de la ea. Arina nu fusese niciodată în stare să o mintă.

De aceea, continuă povestindu-i despre convorbirea telefonică avută cu notarul, despre solicitarea acestuia de a-i face o vizită, privind-o în același timp cu teamă și îngrijorare pentru reacția ce o va avea. Dar, în mod ciudat, de data aceasta nu reacționează ca de obicei printr-un acces de furie la auzul fie și numai a unui singur cuvânt despre tatăl său sau despre cea de-a doua soție a acestuia. Rămase calmă, iar Arinei i se păru chiar că poate citi pe fața ei o anume satisfacție răutăcioasă.

— A murit deci, constată cu satisfacție în glas. Arina sesiză pentru prima dată în ochii ei o anume strălucire. Pedeapsa lui Dumnezeu vine încet, dar sigur. Ce-a câștigat luându-mi bărbatul, chiar dacă era mult mai tânără decât mine? Iată că acum s-a dus și ea. Asta-i dreptate.

Arina își privi șocată mama.

— Doamne, Dumnezeule, mamă, nici măcar în clipa asta nu poți să-ți stăpânești ura!? Nu știu ce s-a întâmplat atunci, pentru că eram mult prea mică pentru a înțelege, dar orice ar fi făcut cei doi, sunt morți și moartea lasă loc iertării și uitării. Apoi, se apropie de ea și o prinse de mâini.

Furioasă, Meta își retrase mâinile, privindu-și fata cu ochii plini de ură.

– Îi urăsc, îi urăsc pe amândoi, chiar și după moartea lor. Nimic nu poate stinge ura din mine.

Întreaga ființă a Arinei exprima resemnare. De ce oare încerca mereu să-i explice mamei sale faptul că prin această imensă ură nu făcea altceva decât să-și distrugă propria viață? Era inutil. Nimeni și nimic pe lumea asta nu o va face să se schimbe.

Pentru un timp, se lăsă liniște în cameră. Apoi, Meta își aminti povestea despre notar.

– Și ce vroia notarul de la tine?

Arina dădu din umeri.

– M-a rugat doar să trec pe la biroul lui. Nimic mai mult. Spunea că este în interesul meu. Va trimite un colaborator de-al lui să mă ia cu mașina pentru a ajunge în Freudenstadt.

Meta își învârtea nervoasă inelul pe deget. Apoi, întrebă:

– Crezi că ți-a lăsat ceva moștenire?

Surprinsă de calmul cu care fusese pusă întrebarea, Arina își privi mama și răspunse hotărâtă:

– Cum ai putut să te gândești la așa ceva? Și chiar de-ar fi să se întâmple imposibilul, voi refuza categoric. Nu vreau nimic de la această femeie.

Reacția mamei sale fu un nou șoc pentru Arina. Se așteptase la o nouă criză de furie, dar aceasta rămase calmă.

– Sigur că vei accepta. Femeia asta îți este datoare pentru ceea ce ne-a pricinuit. Încercarea ei de a repara ceva după moarte este oricum prea mică, chiar dacă într-un fel dreaptă.

Șocată de cele ce auzise, Arina se așeză pe un scaun privindu-și mama ca pe o străină.

– Dar, mamă, nu vorbești serios. Unde este poziția ta de respingere față de cei doi?

– Una n-are de-a face cu cealaltă. Tu, în calitate de fiică, după moartea lui ai drept de moștenire. Este dreptul tău. Și în afară de asta ne-ar prinde bine niște bani. De mult timp ar fi trebuit să fac un tratament la băi. Dar, până acum nu ne-am putut permite financiar.

– Dar, despre asta nu știu nimic. De ce până acum nu mi-ai spus?

Pentru prima dată trăsăturile aspre de pe fața ei se îmblânziră și deodată, Arina deveni

conștientă de faptul că mama sa era încă o femeie tânără.

– De ce ți-aș fi făcut mai multe griji? Și așa ai destule, trebuind să calcuezi fiecare bănuț.

Nicicând nu o mai auzise Arina pe mama sa vorbind astfel. Un val de căldură îi umplu sufletul. Era impresionată de gestul ei de a nu-i spune adevărul numai pentru ca ea să nu-și facă griji. Îi prinse mâinile acoperindu-le cu palmele sale.

– Aș fi vândut o parte din bijuteriile lăsate de tata. Și ridicându-se, continuă: Voi avea grijă să poți merge la băi. Vreau să te faci bine.

Bunătatea de pe fața mamei sale dispăru, revenind la aspectul dur de mai înainte. Se închise din nou în ea, cum cu durere constată Arina.

– N-ai să faci așa ceva. Ți interzic categoric. Bijuteriile sunt bijuterii de familie aflate în posesia familiei Brombacher de multe generații. Faci parte din familie și ai datoria să le păstrezi ca pe o comoară neprețuită, pentru urmașii tăi. Vocea ei se schimbase, trădând o notă de fanatism.

Arina dădu din cap și-i răspunse cu reproș:

– Bine, mamă, dar astea sunt idei de mult depășite. Nu cred că vreunul dintre înaintașii mei ar avea ceva împotriva dacă aş vinde o parte din bijuterii pentru ca tu să-ți poți recăpăta sănătatea. Oricare dintre ei ar fi procedat la fel într-o situație de nevoie.

– Îți interzic, m-ai înțeles? își apostrofă cu asprime fiica. Sesizând efectul avut asupra Arinei, continuă calm:

– Copila mea, știu că intențiile tale sunt bune, dar în ziua căsătoriei noastre, când tatăl tău mi-a dăruit bijuteriile m-a pus să jur că le voi da viitoarei urmașe a familiei von Brombacher. Odată cu plecarea tatălui tău, au dispărut și bijuteriile. După moartea lui au intrat în posesia ta și acum este de datoria ta să respecti tradiția familiei.

Ar fi putut aduce multe argumente contra, dar știa că este inutil. Mama sa n-ar fi cedat prin a-și schimba părerea. Arina nu ținea la aceste bijuterii, fără îndoială prețioase. Se simțea prea tânără pentru a le purta.

Nu mai continuă discuția pe această temă, revenind la invitația făcută de notar.

– Deci, ești de acord să plec mâine la Freudenstadt? Întrebă încă o dată, cu prudență.

Meta dădu din cap, neașteptat de bine dispusă. Fața-i de obicei palidă i se îmbujoră.

– Chiar insist să mergi. Abia aștept să-mi spui care este scopul acestei vizite.

Arina se ridică de pe scaun.

– Desigur, mamă, murmură fără să-și dea seama de ce o cuprinse un sentiment neplăcut. Mândria sa se opunea gândului de a primi ceva din partea celor doi oameni care schimbaseră atât de mult viața ei și a mamei sale, chiar dacă aceasta era de altă părere. Acum trebuie să plec. Mai am multe lucruri de rezolvat. Trebuie să găsesc pe cineva care să meargă în locul meu la familia consulului, unde mâine seară trebuia să stau cu copiii. Dau o petrecere și nu le pot spune cu atât de puțin timp înainte că nu-i mai pot ajuta.

– Iată deci că un membru al familiei Brombacher trebuie să lucreze ca babysitter pentru o familie străină. Și asta, din vina lui. În loc să ai un loc în societate, așa cum ți se cuvine, ești nevoită să muncești, în timp ce el a dus o viață fără griji.

– Te rog, mamă! Nu are nici un rost și nu duce la nici un rezultat. Nu mă plâng, ba din contră sunt foarte mulțumită cu viața mea. N-aș vrea să arate altfel. Nu mi-ar plăcea o viață socială agitată.

– Pentru că nu ai cunoscut o astfel de viață. Nu uita însă că faci parte din familia von Brombacher și ai dreptul la un anumit nivel social.

Arina zâmbi privindu-și cu milă mama care nu reușea să se rupă de trecut.

– Crezi că lucrul acesta ar avea vreo importanță pentru vreunul dintre profesorii mei? Pentru oricare dintre ei nu sunt decât o studentă care poate pica la examene dacă nu învață. Particula „von“ dinaintea numelui, nu mă ajută. Și dacă mă rănesc vreodată, doare la fel de tare. Nu există nici o deosebire.

– Modul tău de exprimare este aproape vulgar. Iar modul tău de a te comporta nu mi se pare de cea mai bună calitate, răspunse Meta dojenitor.

Arina nu răspunse. Asigurându-și încă o dată mama că-i va da de veste imediat ce va afla ceva, o sărută pe obraz luându-și la rămas-bun.

Capitolul 3

Connor Parker era un tânăr ce corespunde întrutotul tipului de american imaginat de noi : înalt, cu o figură de sportiv și atitudine degajată. Aflat în biroul notarului Breitmann, cei doi bărbați se priviră cercetător preț de câteva secunde.

Notarul, un bărbat plinuț, mic de statură, cu tâmpile albe, îi indică unul din scaunele aflate în fața biroului său.

Îl cercetă cu bunăvoință și simpatie pe bărbatul din fața sa, care se așează punându-și picior peste picior, și-l privea cu o atitudine degajată.

Tăcerea fu întreruptă de vocea sonoră a lui Parker:

– Regret faptul că abia astăzi am putut da curs invitației dumneavoastră, domnule notar. Mă aflu într-o călătorie de afaceri, motiv pentru care am primit cu întârziere telegrama dumneavoastră.

– Am aflat între timp cum s-au desfășurat evenimentele, domnule Parker. Mă bucur că ați putut veni astăzi, cu atât mai mult cu cât domnișoara von Brombacher va sosi mâine.

Bărbatul ridică din spâncene în semn de mirare, după care întrebă:

– Și cine este această domnișoară Brombacher? Cred că am mai auzit acest nume ...

– Cel de-al doilea soț al mătușii dumneavoastră a fost Alfred von Brombacher – îl lămurii notarul.

– Într-adevăr, acum îmi amintesc. Părinții mei primeau din când în când vești de la mătușa care era sora tatălui, meu așa cum probabil știți. Acesta dădu din cap afirmativ.

– Cunosco istoria familiei foarte bine, domnule Parker, deoarece unchiul dumneavoastră mi-a fost un prieten apropiat. Am petrecut adesea săptămâni întregi la moșia acestuia.

– Asta înseamnă că moștenirea din partea mătușii se află pe mâini bune. Totuși, m-ar interesa să știu ce legătură are domnișoara von Brombacher, de care ați amintit. Era o rudă apropiată a unchiului meu? Întrebarea sună politicos, fără a trăda un interes deosebit.

– Este fiica acestuia, veni prompt răspunsul.

Connor fu surprins. Își scoase tabachera din aur și după ce ceru permisiunea să fumeze, își aprinse cu gesturi lente o țigară.

– Unchiul meu avea deci o fiică. Asta înseamnă că înainte a mai fost căsătorit. Dar despre lucrul acesta familia nu a știut nimic.

– Într-adevăr, este fiica sa din prima căsătorie care din păcate s-a destrămat după numai câțva ani.

Tânărul bărbat urmărea gânditor mișcarea fumului de țigară.

– Mătușa Trudis s-a căsătorit deci cu un bărbat divorțat. Părea amuzat și continuă râzând: Acum înțeleg de ce nu a spus nimic familiei. Părinții mei sunt catolici convinși. Pentru ei, căsătoria reprezintă un legământ până la moarte. Gestul mătușii mele ar fi fost de neiertat pentru ei.

– Și părerea dumneavoastră în această privință care este, domnule Parker?

Connor ridică din umeri, trăgând adânc aer în piept.

– Părerea mea este că atunci când doi oameni nu mai au nimic să-și spună, înainte să-și facă reciproc viața un calvar, este mai bine să se despartă. Zâmbi înțelegător și acest zâmbet îl făcea foarte simpatic.

– De aceeași părere era și domnul von Brombacher. Ani la rând a încercat să găsească o cale de înțelegere cu prima lui soție, dar a fost imposibil. În ciuda faptului că își iubea foarte mult fiica, de dragul căreia a încercat mereu să găsească o cale de înțelegere cu prima lui soție, într-o bună zi și-a făcut bagajele și și-a părăsit familia. După o vreme, a cunoscut-o pe mătușa dumneavoastră. A fost dragoste la prima vedere. Notarul zâmbi cu bunătate. Rar mi-a fost dat să întâlnesc doi oameni atât de îndrăgostiți unul de celălalt. Mătușa dumneavoastră era o femeie minunată, care radia căldură și delicatete. L-a făcut cu adevărat fericit pe bărbatul care trecuse prin atâtea clipe deznădejduite. I-a dăruit din

toată ființa sa tot ceea ce n-a avut parte alături de prima lui soție veșnic nemulțumită. Singura umbră a fericirii sale era faptul că-și pierduse fetița pe care o iubea enorm de mult. Fosta soție i-a interzis să-și vadă fiica. Toate cadourile trimise pentru ea, fie de ziua ei sau de Crăciun, i le returna nedeschise. Iar el nu putea face nimic împotriva acestui lucru. Tribunalul dăduse o hotărâre defavorabilă lui, deoarece el era cel ce-și părăsise soția.

Căzut pe gânduri, cu privirea ațintită asupra propriilor mâini, Connor se juca alene cu inelul său cu sigiliu.

– Și spuneți că sunteți convins, domnule notar, că fiica lui, astăzi o tânără domnioară, va veni cu siguranță?

– Desigur, am vorbit personal cu ea la telefon. La început, reacția ei a fost de respingere, dar în cele din urmă am reușit s-o conving să vină. Un colaborator de-al meu o va aduce cu mașina, deoarece o călătorie cu trenul ar fi fost prea neplăcută.

Aruncând o privire scurtă notarului și cu o anume ironie în glas, tânărul comentă:

– Bănuiesc că n-a fost prea greu să o convingeți. Se gândește probabil la o moștenire consistentă. La urma urmei, tatăl ei a fost coproprietar al moșiei Rosenberg care a aparținut în trecut primului soț al mătușii mele și care se află de multe generații în proprietatea familiei Parker. Ultimele cuvinte trădau o anume agresivitate. Părinții lui îi spusese ră probabil că este singurul moștenitor, el fiind în momentul de față singurul Parker în viață. Și acum, iată că apare această domnișoară față de care mătușa sa s-a simțit într-un anume fel obligată.

– Domnule Parker, vă asigur că mătușa dumneavoastră n-a uitat nici o clipă istoria moșiei Rosenberg. Adevărul este că se simțea datoră și față de cel de-al doilea soț care a muncit mult pentru moșie și care își dorea să-i asigure fiicei sale un viitor. Acesta a fost motivul pentru care l-a făcut coproprietar, în parte egală.

Cu o atitudine degajată, ca și când cele auzite nu l-ar fi afectat în nici un fel, tânărul dădu din cap a aprobare.

– Lucrul acesta îmi este limpede, domnule notar. Ar fi trebuit să fie nebun să se spetească

muncind pentru nimic. Știu din cele povestite de mama mea că fratele ei nu era un bun administrator al moșiei. A adus moșia, altădată prosperă, într-o stare atât de proastă încât la căsătoria mamei mele nu a putut să-i dea zestrea ce i se cuvenea. Din fericire pentru mama, zestrea nu reprezenta o necesitate absolută. La vremea respectivă, tatăl meu era un om de afaceri de succes. Conducea în Chicago filiala unei firme germane. În timpul unei călătorii în Germania a cunoscut-o pe mama, căsătorindu-se tot aici, în Germania. Nașterea mea a avut loc un an mai târziu.

Notarul dădu din cap zâmbind.

– Știu, mătușa dumneavoastră vorbea adesea despre aceste evenimente. Avea o fotografie cu dumneavoastră când erați încă foarte mic, pe care mi-o arăta cu mândrie. Faptul că n-a putut avea copii reprezenta o mare mâhnire pentru ea. De aceea, a încercat tot ce a fost posibil ca măcar din când în când să o poată vedea pe fiica celui de-al doilea soț. Din păcate, toate strădaniile ei au eșuat în fața cerbiciei răutăcioase a fostei soții.

– Mda, într-un fel, este de înțeles și atitudinea acestei femei. Bărbatul a părăsit-o și s-a căsătorit cu o altă femeie, alături de care era fericit așa cum nu putuse fi alături de ea. Singurul ei mod de a-l pedepsi era să se folosească de copilul lor ca de o armă, știind cât de dureros era acest lucru pentru el.

Telefonul sună și notarul ridică receptorul. După câteva secunde, timp în care ascultă cu atenție vocea de la celălalt capăt al firului, fața sa capătă o expresie de îngrijorare și întreabă:

– Este grav rănit? Care-i starea lui?

Răspunsul păru liniștitor, trăsăturile feței sale destinzându-se.

– Transmiteți-i cele mai bune salutări din partea mea, vă rog, soră. Să nu-și facă probleme, lucrurile se vor aranja. Să se concentreze numai asupra însănătoșirii lui cât mai grabnic. Fără îndoială, o voi informa pe mama sa cu multă prudență. Și încă ceva, soră, țineți-mă vă rog la curent...

Îngândurat, puse cu grijă receptorul în furcă. Apoi, își tamponă cu batista fruntea-i îmbrobonată de sudoare.

– Colaboratorul meu a avut un accident. Din fericire, nu este grav rănit. Doar mașina este

serios avariata. Bine că el a scăpat teafăr. Înainte de a termina ultimele cuvinte, își aminti parcă de ceva și tresări. Doamne, cum de nu m-am gândit până acum?! Trebuia să ajungă aici mâine împreună cu domnișoara von Brombacher. Ea îl va aștepta, desigur. Trebuie să o informez imediat. Se pare că până la urmă tot cu trenul va fi nevoită să călătorească.

– De ce, nu are un autoturism al său ? Cele mai multe tinere au carnet de conducător la vârsta asta.

– Ba da, are, răspunse notarul în timp ce forma numărul de telefon al Arinei. Din păcate, se pare că este o mașină veche, nesigură pentru un drum atât de lung. Nerăspunzând nimeni la celălalt capăt al firului, puse resemnat receptorul în furcă. Voi încerca mai târziu. Se pare că nu este acasă. Poate este la cursuri.

– Ce-ar fi dacă aş aduce-o eu în locul colaboratorului dumneavoastră? Astfel, am avea cel mai bun prilej de a ne cunoaște. Nu m-ar deranja să fac lucrul ăsta. Am destul timp liber la dispoziție.

– Ați fi dispus să faceți gestul acesta, domnule Parker?

Connor dădu din cap afirmativ, în timp ce privea cu calm fumul de la țigară.

– De ce nu ? Este același lucru dacă rămân aici fără nici o treabă sau dacă dau o fugă până la Düsseldorf. Pot parcurge distanța într-un timp relativ scurt. După o scurtă pauză, timp în care părea a-și fi adus aminte de ceva, continuă: Aș avea o rugămintă, domnule notar. Să-mi dați o scrisoare de recomandare către domnișoara în cauză. Dar nu-i dezvăluiți, vă rog, adevărata mea identitate. Mă refer la faptul că sunt nepotul celei ce a decedat. Mă tem că acest lucru ar putea afecta sinceritatea ei față de mine.

Zâmbind, notarul înclină ușor din cap în semn afirmativ.

– Iar dumneavoastră, în felul acesta, aveți prilejul să o cunoașteți mai bine pe tânăra fată, fără ca aceasta să știe cu cine vorbește.

– Ați ghicit, domnule notar, răspunse Connor râzând. Recunosc că avantajul se află de partea mea. Pe de altă parte, nu văd nimic rău în faptul că mă va considera drept colaboratorul dumneavoastră pe care oricum îl aștepta.

Pentru o clipă, vechiul prieten al familiei Brombacher se gândi că ar fi un gest necinstit

față de tânara fată, dar apoi admise că de fapt Connor Parker avea dreptate susținând că Arina nu va fi afectată în nici un fel.

Dând din cap a încuviințare, se așeză la birou și așternu pe hârtie câteva rânduri, recomandându-i Arinei să aibă deplină încredere în cel ce-i va înmâna această scrisoare. Încheie cu următoarele cuvinte: „Domnul Parker vă va prezenta cartea sa de identitate, astfel încât dumneavoastră să puteți verifica autenticitatea persoanei“. Îndoi scrisoarea și o puse într-un plic pe care apoi îl înmână acestuia.

– Vă urez călătorie plăcută, domnule Parker. Prea mult timp nu mai aveți la dispoziție. Mâine la orele 18.00 va avea loc deschiderea testamentului, când va trebui să fiți amândoi prezenți. Aceasta este dorința defunctei, de care trebuie să ținem seama.

– De ce atâta grabă? Ce mai contează o zi în plus sau în minus.

– Eroare, domnule Parker ! Să nu uităm că în clipa de față moșia este fără stăpân. Chiar dacă de ea se ocupă un administrator de încredere.

– Atunci, de ce atâta deranj ? Domnișoara von Brombacher putea fi anunțată în scris că este moștenitoare. De ce trebuie să vină personal până aici ?

Notarul ridică din umeri.

– Lucrurile acestea se vor lămuri, domnule Parker. Nu sunt îndreptățit să vă răspund acum.

Connor se arată mulțumit cu acest răspuns. De fapt, era convins că va deveni proprietarul moșiei Rosenburg, pentru că în definitiv era singura rudă de sânge a mătușii sale.

Dar dacă ar fi vrut să fie cu adevărat sincer cu el însuși, ar fi trebuit să recunoască faptul că nu era deosebit de încântat de situație. Această moștenire însemna să-și stabilească pentru totdeauna domiciliul în Germania. Era încântat de această țară, începuse chiar să o îndrăgească în timpul călătoriilor sale de-a lungul și de-a latul țării. Dar își iubea și țara unde crescuse și desigur că despărțirea nu-i va fi ușoară.

Își spusese că poate în clipa de față aceasta era cea mai bună soluție. Cu timpul, lucrurile se vor rândui de la sine. Gândul ăsta îl readuse la realitate.

Se ridică de pe scaun, puse scrisoarea în buzunar și înainte de a pleca îl asigură pe notar că va fi punctual la deschiderea testamentului.

Capitolul 4

În așteptarea însoțitorului său, Arina fu cuprinsă de nerăbdare. Împachetase doar câteva lucruri într-un geamantan micuț, strictul necesar pentru o călătorie scurtă.

Grit se mutase deja la ea. Cele două prietene se înțelegeau atât de bine încât hotărâră să locuiască împreună și pe mai departe. Arina se hotărî să discute cu proprietara pentru a obține încă o cameră, astfel ca Grit să aibă propria-i încăpere.

Grit iubea animalele, înțelegându-se foarte bine cu „chiriașii” Arinei. Schnauzerul Wulf fu botezat în joacă Bautzi, iar câinele acceptă imediat acest nume, dând din coadă în semn de

bucurie. Arina fu de acord cu noul nume dat de prietena ei, bucurându-se să vadă cât de bine se înțelegea cu „animăluțele“ ei. Pasărea beo i se așează pe umăr, ciugulindu-i părul. Grit se sperie puțin, dar nu se supără. Pașa i se urcă în brațe, vrând să fie mângâiată.

Scena ce se desfășura în fața ochilor ei îi dădea o senzație de multă liniște, căldură și înțelegere, astfel că Arinei aproape că-i părea rău că trebuie să plece.

Deodată, se auzi soneria de la intrare. Grit se repezi să deschidă ușa. Pisoii îi alunecă din poală, zbârlindu-se. În schimb, Hans rămase la locul lui, pe umărul ei.

La vederea tânărului înalt, cu aspect plăcut, fu atât de surprinsă încât rămase fără glas.

– Domnișoara von Brombacher? Vocea bărbatului suna grav, dar în același timp plăcută.

Cine știe cât s-ar mai fi prelungit acest moment dacă n-ar fi intervenit Hans: „bună-ziuă, bună-ziuă, intrați vă rog“. Vizitatorul privi în primul moment uimit pasărea vorbitoare, după care zâmbi. Un zâmbet plin de căldură, gândi

Grit. Își reveni întrucâtva și privindu-l în continuare pe bărbatul frumos bronzat, răspunse în grabă :

– Nu, eu sunt prietena ei.

– Vin din partea notarului Breitmann pentru a o însoți pe domnișoara Arina von Brombacher. Vocea trăda o ușoară nerăbdare. Exprimarea corectă în limba germană trăda un accent străin. Fata îl privea fix și deși foarte drăguță, acest fapt îl făcu se simtă stânjenit.

În această clipă, în hol apăru o tânără înaltă cu aspect delicat.

– Ce s-a întâmplat? răsună vocea caldă a Arinei.

Tânărul din fața ușii o privea cercetător. Cei doi rămaseră preț de mai multe secunde tăcuți, privindu-se. Grit prinse glas :

– Domnul vine din partea notarului.

Pentru o clipă, Arina nu-și putu stăpâni mirarea. Se aștepta la un domn mai în vârstă. Gândul de a călători ore în șir alături de acest bărbat chipeș îi dădu o stare de nesiguranță. Fața ei însă nu trăda nimic din tulburarea sa interioară.

– Numele meu este Connor Parker. Am aici o scrisoare din partea domnului notar Breitmann, care vă poate confirma acest lucru.

Arina luă scrisoarea, o parcurse în grabă, după care o împături.

– Totul pare a fi în ordine. Vă rog, intrați. Sunt imediat gata.

De această dată veni rândul lui să fie mirat, dar și sceptic în același timp. I se părea de neimaginat să nu trebuiască să aștepte o femeie ore întregi. Avea trei surori și știa exact ce înseamnă în cazul femeilor a fi gata imediat. De aceea, se înarmă cu răbdare, astfel că surpriza fu cu atât mai mare cu cât într-adevăr, Arina apărură gata de drum numai după câteva minute.

– Putem pleca imediat, dacă nu cumva doriți să beți ceva. Sunteți probabil obosit de drum.

Se pregătea să refuze invitația când o dorință interioară de a mai zăbovi un pic în această cămăruță atât de plăcută îl făcu să dea un alt răspuns:

– N-aș refuza o ceașcă de cafea, dacă este posibil. Îi trecu prin minte gândul că în felul acesta avea ocazia să o cunoască mai bine pe tânăra fată.

– Mă ocup eu de cafea, se oferi Grit și dispăru rapid în bucătărie.

Arina își lăsa jacheta, pe care o ținuse până atunci pe mână pe spătarul unui scaun, și începu să facă loc pe masă.

Connor constată frumusețea serviciului de cafea din porțelan. Ciudat, se miră el, până acum nu luase în seamă asemenea lucruri.

– Vă rog, luați loc – îl invită Arina, ușor derutată de faptul că străinul rămăsese în picioare lângă ușă, privind-o într-un mod straniu.

– Mulțumesc, răspunse el prompt, traversând camera din câțiva pași. Se așază pe unul din scaunele prea mici pentru statura sa.

Arina, văzând cât de incomod stătea pe scaunul pe care se așezase, zâmbi involuntar.

– E cam micuț pentru dumneavoastră și desigur foarte incomod. Am să aduc unul din bucătărie, pe care să puteți sta mai comod.

– Nu, vă rog, nu este nevoie. Oricum, vom pleca în curând.

În clipa aceea intră în cameră Grit, care-l servi pe oaspete cu cafea. Arina privea scena zâmbind amuzată, bănuind furtuna din sufletul

prietenei sale, care avea obiceiul să se aprindă foarte repede. De această dată însă, chiar era de înțeles. Străinul arăta foarte bine, mult mai bine decât Peter.

Grit era foarte bine dispusă, sporovăind vrute și nevrute. Și nu se putu abține a izbucni în râs atunci când beo i se așeză pe umăr și întinzându-și gâtul, îl privea curios pe oaspete.

– Hei, pe cine avem aici? – întrebă bărbatul cu uimire în glas.

– Hans, Hans cel bun, Hans cel frumos, vorbi pasărea, clipind în același timp din ochi.

Connor întinse mâna, luându-l de pe umărul său.

– Ia să vedem dacă ești într-adevăr frumos. Îl privea amuzat, iar vocea lui avea un ton cald.

Pasărea i se urcă pe braț, făcând tot felul de plecăciuni comice, după care începu să „ciripească“:

– Iubitule, dă pupic, te iubesc, te iubesc.

Arina se înroși brusc la față

. Cuvintele-i erau cunoscute. Repetarea lor de către Hans i se păru a crea o situație penibilă.

Connor reacționează normal. Râse în hohote și mîngâie pasărea pe cap.

– Dar știi că-mi placi, șmechere? Și în aceeași clipă, Pașa îi sări în brațe. Ochii săi verzi îl cercetară scurt timp, după care încolăcindu-se, începu să toarcă.

Arina privea scena fără să-și creadă ochilor. Știa că Hans este o pasăre curioasă și în același timp prietenoasă. Dar Pașa era foarte suspicios în privința străinilor. Scepticismul lui venea din experiențele neplăcute avute cu oamenii pe vremea când mai era doar un pisiu.

Faptul că se atașase atât de repede de acest străin era un semn că poate avea încredere în el.

Connor mângâie motanul cu drag.

– Am crescut de mic alături de animale și cred că acestea au o sensibilitate anume pentru cei cu intenții bune sau rele față de ele. Omul poate fi păcălit prin cuvinte frumoase, dar animalele au o calitate specială de a identifica falsul de adevăr.

Bautzi plescăi aprobator, fără a-și schima însă locul. Se ridică în două picioare, își așează lăbuțele anterioare în jurul gâtului Arinei și încercă să o lingă pe față. Fata se feri râzând.

– Bautzi, nu-i voie, știi că nu-mi place. Fii cuminte. Mă întorc curând și am să vă aduc atât tie cât și celorlalți câte ceva.

Bautzi o privea cercetător. Scheuna încercând să-și arate afecțiunea față de stăpâna sa. Cu hotărâre, Arina îl puse pe podea.

– Acum, gata. Grit va avea grijă de voi până mă-ntorc. Arina se ridică, îl luă pe Pașa din brațele bărbatului și-l dădu Gritei. Mergem? se adresă ea tânărului care între timp își terminase de băut cafeaua. El se ridică de pe scaun și deși Arina nu era tocmai mică de statură, aceasta părea totuși micuță față de el.

– Sunt gata de plecare, stimată domnișoară.

– Renunțați, vă rog, la formula „stimată domnișoară“, domnule Parker. Sună cam pretențios. Spuneți-mi simplu Arina.

– Cum ți-e dorința, Arina. Dar atunci, și tu trebuie să-mi spui Connor. E mai simplu.

Fără să înțeleagă de ce, simți cum inima începe să-i bată mai repede. Ceva din felul de a fi al bărbatului o făcea să fie nesigură. Îi trecu prin minte gândul că tocmai alături de acest bărbat urma să-și petreacă următoarele ore.

„Gata, își spuse. Nu-ți ajunge experiența trăită cu asemenea tip de bărbați arătoși ce cuceresc inimile femeilor?“

Își îmbrățișa în grabă prietena.

– Aveți grijă de voi. Mă bazez pe tine.

– Nu-ți face probleme. Totul va fi bine cu noi, iar apoi, în șoaptă: Tu ai mare grijă. Fii tare. E un bărbat periculos.

Arina se înroși. Se desprinsе grăbită din îmbrățișarea prietenei, apoi spuse cu glas tare, astfel ca el să poată auzi:

– Fii fără grijă, Grit.

Își aruncă jacheta pe umeri și porni. Bautzi plângea, neînțelegând de ce stăpâna lui pleacă fără el. Arina se opri pentru o clipă, murmurând:

– Micuțul de el, trebuie să-i fie foarte greu că plec.

Bărbatul îi aruncă o privire pieezișă.

– Pe mine nu mă deranjează dacă vrei să-l iei cu tine.

Vocea lui avu efectul unei mângâieri. Îngrozită, constată că încă de pe acum bărbatul acesta avea o putere irezistibilă asupra ei. Era hotărâtă să nu mai alunece într-o relație de dependență față de vreun bărbat.

Connor conducea cu plăcere. Mașina se deplasa cu mare viteză pe autostradă. În acest timp vorbea continuu, cu o mare lejeritate. Starea tensionată a Arinei se spulberă.

Din când în când, arunca în fugă o privire către bărbatul de la volan. Fața acestuia era îngustă și bronzată. Bărbia puternică exprima curaj și forță. Arina își imagină aceste buze subțiri șoptind cuvinte de dragoste și...Gândul o făcu să tresată, neîndrăznind să-l ducă până la capăt.

Oare ce se întâmplase cu ea? De ce se întreba cum se comportă ca îndrăgostit, cum sărută ? Ar fi trebuit să-i fie indiferent. Nu-și dorea să fie sărutată vreodată de el.

O voce interioară o întrebă: Ești sigură că nu? Inima începu să-i bată cu putere. Faptul că se afla atât de aproape de el o deruta și o neliniștea în același timp. Avu senzația că se sufocă în spațiul închis al mașinii. Simți nevoia să respire aer proaspăt.

— Te rog, putem să oprim puțin?

El întoarse scurt capul spre ea. Nimic din expresia feței sale nu trăda dacă propunerea ei îi era pe plac sau nu.

În tăcere, la următoarea parcare ieși de pe autostradă și opri. Îngrijorat, privi fața palidă a Arinei.

– Nu te simți bine? – întrebă cu îngrijorare în glas. Grija lui îi dădu un sentiment de bine, dar, în același timp, fu motiv de revoltă. De ce se purta atât de frumos cu ea ?

La gestul lui de a o prinde ușor de umăr, fără să vrea, se retrase. El se prefăcu a nu fi remarcat și zâmbind, îi arătă o potecă ce ducea spre un pâlc de arbori.

– Vrei să facem câțiva pași? Aerul proaspăt îți va face bine.

Sesiză iarăși un anume accent cu care vorbea. Evitase până acum să deschidă discuția pe această temă. Dar acum, curiozitatea învinse.

– Lucrezi de mult timp pentru domnul notar Breitmann?

Fu uimită auzindu-l râzând. El dădu din cap în semn că nu și răspunse:

– Nu sunt angajatul notarului Breitmann.

Se opri brusc. Neîncrederea își făcu loc în sufletul ei.

– Ce vrei să spui? Mi-ai prezentat o scrisoare din partea notarului.

– Este adevărat. Cel ce trebuia să vină să te ia a avut un accident. Lui Breitmann acest fapt

i-a fost adus la cunoștință în timp ce mă aflam la el în birou. Te-a sunat pentru a te ruga să vii cu trenul, dar n-ai răspuns la telefon. Și pentru că tot aveam treabă în împrejurimi, m-am oferit să te conduc eu.

– Atunci, ești prieten cu notarul?

– Prieten este cam mult spus. Sunt un client de-al lui, la fel ca tine. Deși nu mințise, Connor se întreabă de ce nu-i spusese cinstit cine era.

– Nu sunt clienta lui, veni prompt replica Arinei. Nici măcar nu știu ce vrea de la mine. Nici n-aș fi intrat în jocul ăsta, dacă mama n-ar fi stăruit. Și pentru a n-o supăra – suferă cu inima – am cedat.

– Nu crezi că ultima dorință a unei persoane decedate trebuie măcar ascultată?

Fața i se crispă. O mișcare bruscă a capului făcu să-i fluture părul castaniu și cu o voce tăioasă, răspunse:

– De ce ar fi? Nu știu ce mai au morții de spus cuiva, după ce o viață întreagă n-au fost în stare s-o facă.

Replica răsună înspăimântător de dur. Connor o privi cercetător. Deodată, părea schimbată. Pe fața ei se putea citi doar răceală și dispreț.

– Judeci lucrurile cu prea multă duritate, Arina. Cuvintele răsunară ușor amenințătoare. Poate că în timpul vieții n-au fost ascultați sau poate li s-a refuzat orice ocazie de a spune ceva. Ce se poate interzice oamenilor în timpul vieții, nu poate fi refuzat morților.

– Și de ce asta? Fiecare are o șansă în viață. Depinde de fiecare cum o folosește.

Connor de hotărî să n-o mai contrazică pe tema asta. Intuitiv, își dădu seama că există încă o rană deschisă în sufletul fetei. Moartea celor doi, de care se simțea trădată, nu o vindecase încă.

– Vrei să ne întoarcem la mașină? Putem opri la prima parcare unde putem mânca ceva. Ești de acord?

Arina dădu din cap în semn că nu.

– Nu este nevoie. Am luat cu mine tot ce trebuie. De ce să mergem într-un restaurant scump. Dacă tu crezi că vei fi mulțumit cu ceea ce am adus, putem mânca chiar aici.

Se auzi din nou râsul lui deja cunoscut, fapt ce o făcu să se înfioare.

– Mă declar mulțumit cu tot ceea ce îmi oferi tu, Arina. Ei i se păru că sesizează o nuanță anume în glasul lui.

Se întoarseră împreună la mașină. Arina scoase geanta frigorifică și începu să scoată din ea.

Mai întâi acoperi cu o pânză albă masa din lemn de la marginea parării. Apoi scoase unul după altul mai multe castronele acoperite. Pe rând, apărură pe masă două farfurii, tacâmuri, o cană termoizolantă cu cafea, lapte, zahăr iar ca desert o prăjitură făcută chiar de ea.

După ce totul fusese așezat pe masă, Arina își invită partenerul de drum să ia loc pe banca de lemn.

– Domnul este poftit la masă, spuse cu voioșie. Se îmbujorase și arăta minunat.

– Totul arată ca-n povești, remarcă el în timp ce Arina îl servea cu diferite salate. Și toate sunt preparate de tine?

– Desigur. Cred că sunt îndreptățită să afirm că sunt o gospodină destul de bună. Am absolvit o școală de menaj cu durată de doi ani înainte de a lua hotărârea de a deveni designer vestimentar.

– Ești studentă la arte?

– Dintotdeauna mi-am dorit să devin desenatoare de modele. Încă de când eram foarte mică, desenam modele de haine pentru mine. Din păcate, mama mea nu are nici un fel de considerație pentru asemenea îndeletniciri. O membră a familiei Brombacher designer, este de neînchipuit. De aceea, m-a trimis la școala de menaj. După părerea ei, o bună gospodină trebuie să știe să gătească. În afară de asta, și astăzi este convinsă că mă voi căsători și atunci va fi nevoie să știu să conduc corespunzător o gospodărie.

Cuvintele ei sunau ironic, însă Connor remarcă tragedia ascunsă în spatele acestora.

– Iar tu să înțeleg că nu ești de aceeași părere cu mama ta ?

– Nu dau doi bani pe o asemenea viață. Când mă voi căsători, n-are importanță ce și cine va fi acest bărbat. Important este să mă iubească pentru ceea ce sunt. Apoi continuă râzând : Oricum, lucrurile astea aparțin viitorului. Deocamdată nu mă gândesc să renunț la libertate pentru a mă înhăma la jugul căsniciei.

Sper ca în câteva luni să termin școala iar apoi, chiar și împotriva voinței mamei, să-mi caut ceva de lucru în domeniul modei. Primul pas l-am făcut deja câștigând un concurs. Una dintre creațiile realizate de mine a fost achiziționată de o mare casă de modă. Dacă voi avea și un pic de noroc, voi reuși să fac carieră.

Cuvintele ei trădau mândrie și încredere. Era conștientă de valoarea sa și încrezătoare în propriile forțe. Connor simți o nemărginită admirație pentru ea. O asemenea femeie nu mai întâlnise. Femeile cunoscute de el nu se dădeau în vânt după muncă sau carieră. Cele două surori ale sale își petreceau timpul jucând tenis sau cu alte nimicuri. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap gândul de a întreprinde ceva. Se purtau ca prințesele. Iar una dintre ele... Alungă gândul. Nu dorea să strice aceste momete frumoase cu amintirile sale neplăcute. Savura plăcerea de a fi alături de această tânără minunată. Nu crezuse că va mai trăi asemenea clipe.

– Dacă-i așa, felicitări.

– Nu, nu anticipa. Nu-i de bun augur și bătu de trei ori în lemn.

O privi uimit, pentru ca apoi să înceapă să râdă.

– Ești superstițioasă? Nu mă așteptam de la o tânără atât de rațională.

Se înroși la față și încercă să evite privirea lui.

– Da, sunt superstițioasă. De ce n-aș fi? încercă să se apere.

– Da, de ce n-ai fi? repetă Connor, dar de data aceasta foarte serios.

– Mai vrei o bucată de prăjitură, întrebă ea brusc pentru a schimba subiectul discuției.

– Vrei să mă îngraș ? Am mâncat două bucăți după ce m-am înfruptat din delicioasa salată preparată de tine. De altfel, nu-i bine să te așezi la volan cu stomacul prea plin.

– Dacă te simți obosit, putem să facem schimb. N-am mai condus niciodată o astfel de mașină, dar sunt o bună șoferiță și m-aș adapta foarte repede.

Connor sesiză dorința ei ascunsă de a conduce o asemenea mașină și reacționă prompt, lăsând-o să conducă.

– E un gest foarte frumos din partea ta. Într-adevăr, mă simt puțin obosit, asta și datorită bunățăților cu care m-ai răsfățat.

Arina îl privea întrebătoare.

– Și nu ți-e frică pentru mașina ta? Ți-am spus că n-am mai condus niciodată o asemenea mașină

– De ce mi-ar fi? Dacă conduci la fel de bine precum gătești, atunci și mașina și eu ne aflăm pe mâini bune.

– Ai încredere în mine, deși nu mă cunoști aproape de loc? Glasul ei exprima admirație.

– Ce motive aș putea să am de a nu mă încrede în tine? și o prinse de mână.

Ea nu-și retrase mâna. Preț de câteva secunde, privirile lor se întâlniră. Apoi, Connor își retrase mâna și se ridică în picioare. Arina se ridică și ea și începu să strângă masa.

– Dă-mi voie să te ajut.

Ea nu răspunse. Părea a considera normal gestul lui de a o ajuta. După ce au împachetat totul, el îi întinse cheia mașinii.

Îi tremurau mâinile de emoție când deschise portiera.

Se așază pe scaunul șoferului și rămase nemișcată câțeva vreme. O stare ciudată o cuprinsese. Deodată, îi era frică.

Apoi, hotărâtă, introduse cheia în contact și porni. Motorul începu să toarcă. Porni încet. Mașina reacționa prompt la cea mai mică mișcare a volanului.

Frica dispăru încet, încet iar Arina deveni din ce în ce mai sigură pe ea. Ajunsă pe autostradă, frica dispăru complet, iar acum i se părea că întotdeauna condusesese o asemenea mașină puternică. Cuprinsă de mândrie, respiră adânc.

Bărbatul o privea pe furiș. Avea fața îmbujorată de emoție. Se înduioșă la gândul că este atât de ușor să faci cuiva o mică bucurie.

– Conduci foarte bine, rupse el tăcerea după câțva timp.

– Mulțumesc, răspunse ea fără a-și întoarce privirea de la drum. Starea de crispă dispăruse. Parcă merge singură. N-am mai condus o astfel de mașină. E o plăcere.

Connor se lăsă pe spate în scaun și închise ochii.

Aruncându-i o scurtă privire, Arina se înroși de plăcere constatând câtă încredere îi acordă.

Capitolul 5

Notarul îi întâmpină pe cei doi tineri cu multă căldură. Apoi, le propuse să meargă împreună la moșia Rosenberg, unde conform dorinței defunctei, urma să fie citit testamentul.

Arina fu uimită de cele auzite. Nu înțelegea rolul însoțitorului ei în această poveste. Când începu să-și dea seama cine este el cu adevărat, se înroși de enervare.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

El dădu din umeri, privind-o cu seriozitate.

– Ar fi schimbat cu ceva lucrurile? N-ai fi venit împreună cu mine dacă ai fi știut că sunt nepotul celei decedate?

Fără să vrea, lăasă privirea în jos, recunoscând:

– De fapt, nu. Dar găsesc că ar fi fost corect să știu.

– M-am prezentat. Faptul că numele meu nu-ți spune nimic, găsesc că nu este vina mea. N-am văzut nici un motiv de a-ți spune care este legătura dintre mine și persoana decedată. Cu atât mai mult cu cât n-ai făcut un secret din aversiunea față de ea.

– Și pe bună dreptate, veni replica. La urma urmei, a fost aceea care i-a luat mamei soțul, iar mie tatăl.

– Afirmația asta este greșită, domnișoară von Brombacher, interveni în discuție notarul. L-am cunoscut foarte bine pe tatăl dumneavoastră, am fost prieteni încă de pe vremea când eram studenți. După căsătoria sa, n-am mai știut nimic despre el o vreme. Ne-am reîntâlnit la scurt timp după divorț. Era perioada în care încerca disperat să obțină dreptul de a-și vizita singura fiică. În acea perioadă, eu am fost acela care i-am făcut cunoștință cu Trudis. A fost dragoste la prima vedere. M-am bucurat foarte mult pentru el, căci devenise un om singur,

supărat și fără capacitatea de a se mai bucura de viață. Și-a revenit abia după căsătorie. Nici mai târziu nu a abandonat lupta în privința fiicei sale. Dar toate strădaniile lui au eșuat în fața fostei soții, care i-a interzis orice fel de contact cu fiica lui.

Breitmann, chiar dacă a folosit o exprimare formală, a făcut-o cu sufletul, pentru că dorea să-și apere prietenul și în același timp să-i dezvăluie fiicei acestuia adevărata lui față.

Fata îl privea uimită, părând a nu înțelege totul prea bine.

– Și ar trebui să vă cred, domnule notar? Asta ar însemna că... Nu, în mod sigur, mama nu m-a mințit atunci când mi-a spus că n-a încercat niciodată să mă revadă. N-ar fi avut nimic de câștigat. Ea însăși a suferit de indiferența lui. A fost indiferent și față de propria lui fiică după ce a părăsit-o pe mama pentru o altă femeie.

Breitmann o privea cu toată seriozitatea.

– Nu cunosc motivele pentru care mama dumneavoastră nu v-a spus adevărul. Dar vă pot dovedi că fiecare cuvânt afirmat de mine reprezintă adevărul adevărat. Să mergem la moșie. Acolo se află toate dovezile pentru cele afirmate.

Să meargă la moșia unde toți acești ani tatăl său dusesse o viață fericită alături de a doua soție?

Întreaga sa ființă se revoltă împotriva acestui gând. Se gândi la mama sa și își puse întrebarea dacă și în aceste condiții ar mai fi stăruit să fie de față la deschiderea testamentului. I se păru că-i aude glasul spunându-i: „Te vei duce și vei accepta moștenirea. Amândoi îți sunt datori. Avem nevoie de bani. În sfârșit, voi putea face tratamentul de care am atâta nevoie.“

– Ți-e frică? – auzi vocea ironică a bărbatului ce o privea ca și cum ar fi intuit lupta ei interioară.

Ridică brusc capul. Ochii ei aruncau săgeți.

– N-are nici o legătură cu frica. Totul în mine se revoltă la gândul de a vizita casa în care tatăl meu a trăit atâția ani fericit alături de o altă femeie în timp ce sărmana mea mamă a dus o viață nefericită.

– Ar trebui să mergi, pentru a afla în sfârșit întregul adevăr. Acuzi fără a da acuzatului șansa cea mai mică la apărare.

Cuvintele lui o atinseră mai mult decât ar fi vrut.

Deodată, îi trecu prin minte gândul că poate mama sa, în imensa ei ură, a modificat adevărul, prezentându-i-l cu totul altfel. În adâncul ființei sale se dădu o luptă scurtă între orgoliu și rațiune. În cele din urmă orgoliul cedă în fața rațiunii.

– Poate ai dreptate, Connor. Poate că există lucruri despre care n-am cunoștință, dar care trebuie lămurite. Poate toți anii ăștia mi-am judecat greșit tatăl, am crezut că nu vrea să știe nimic despre mine. Deodată, arăta neajutorată și vulnerabilă. Eram prea mică. Îmi amintesc ca prin ceață figura lui șoptindu-mi numele cu voce caldă. În vis, mi-era dor de el și plângeam. Dar când mă trezeam, totul părea ireal, iar lângă mine era doar mama.

Ultimele fraze sunau de-a dreptul dureros. Cei doi bărbați își dădură seama cât de mult trebuie să fi suferit în copilărie, dar și mai târziu.

Cu grijă, Connor o cuprinse pe după umeri. Arina nu reacționează. Simți întreaga lui căldură sufletească și se bucură la gândul că va avea ocazia să mai petreacă o bucată de vreme alături de el.

* * *

Ca orice orășean ce iese destul de rar dincolo de granițele orașului unde locuiește, Arina savura călătoria cu mașina și admira peisajul încântător. Descoperi ținutul Pădurea Neagră cu brazii săi de un verde închis, cu lacurile mici și munții înalți. Pentru ea, era ca și cum ar fi descoperit o nouă lume. Încântarea și-o exprima prin exclamații de bucurie, mai ales în timpul scurtelor popasuri, când putea admira minunata panoramă a locurilor.

Drumul trecea pe lângă pajiști încântătoare și versanți abrupti. Nici când nu mai văzuse Arina asemenea frumuseți.

Mișcat, Connor constată bucuria copilărească a acestei ființe și se miră în sinea sa cum reușise să-și păstreze naturalețea. În mintea lui o asemui cu un izvor de munte ce-și revarsă apa proaspătă peste stâncile întâlnite în cale pentru a curge la vale.

Sincer vorbind, farmecul peisajului îl subjugă și pe Connor. Fără să vrea, se întrebă de

câte ori oare parcursese propria lui mamă acest minunat drum pe vremea când era doar o copilă. Oare legătura de sânge cu înaintașii lui era cauza trăirilor sale interioare la vederea acestor ținuturi? Nici când nu și-a înțeles mai bine mama și dorurile ei neîncetate după ținutul natal ca în aceste momente.

Drumul trecea pe la marginea unei poienițe. Deodată, arătând către luminiș, Arina șopti:

– Connor, ia te uită, o căprioară cu puiul ei.

Urmări cu privirea direcția indicată. Zări în sfârșit căprioara care ridica din când în când capul în direcția lor, ascultând și fremătând din nări. Opri mașina, cu riscul de a-l pierde din vedere pe Breitmann ce se afla în mașina din față, pentru a le arăta drumul.

Rămase nemișcat privind fața Arinei, care în clipa asta arăta așa cum nu o mai văzuse înainte: plină de căldură, de o frumusețe feciorelnică. Fără voie, inima începu să-i bată cu putere și cunoscu acel sentiment ciudat care apare atunci când ai găsit ceea ce ai căutat întreaga viață.

Instantaneu, își dădu seama că așa arată femeia pe care a visat-o întotdeauna. Femeie, dar

încă copilă, serioasă dar în același timp visătoare, îndărătnică dar totuși înțeleghătoare și adaptabilă.

Se șterse la ochi de parcă ar fi vrut să-și alunge gândurile. Reveni la realitate când liniștea locului fu întreruptă de claxonul unei mașini. Căprioara făcu un salt înainte și dispăru în desișul pădurii. Puiul alergă după ea.

– Păcat, oftă Arina.

– Asemenea apariții poți vedea adesea în împrejurimi. Zâmbind, porni motorul mașinii. Trebuie să ne grăbim, Breitmann își va pierde curând răbdarea.

Pe fața ei se putea citi o umbră de părere de rău.

– Nu voi avea timp să mai surprind asemenea scene. Mâine trebuie să plec.

El bătu în retragere.

– Să așteptăm, nu știm încă ce cuprinde testamentul mătușii mele. Eu oricum m-aș bucura dacă ai mai rămâne aici o bucată de vreme.

Îl privi cu șovăială. În ochii ei exista însă ceva ce el nu putea desluși. O sclipire ciudată ce putea să însemne în același timp și respingere, dar și acceptare.

– Nu se poate. Nu pot să întrerup școala, acum când mai am atât de puțin până la absolvire. Cunoști doar planurile mele. Nu-i în firea mea de a abandona cu puțin timp înainte de final. În afară de asta, nu văd rostul. Știu însă că farmecul acestui ținut mă va face să-mi vină greu să mă despart de el. De aceea, cred că e mai bine nici să nu mă gândesc la așa ceva.

Aceasta era Arina cea rațională și energică și care nu avea nimic în comun cu fata visătoare de mai-nainte.

Drumul cobora la vale. În fața lor apărură un sătuc în mijlocul unei văi plină de verdeață. Căsuțele cochete erau construite în același stil. Nu existau clădiri înalte care să distorsioneze imaginea de unitate. Ferestrele erau pline de flori. Lumina soarelui se reflecta în ele.

La capătul șoselei, mașina notarului coti pe o străduță îngustă. De o parte și de alta se aflau hortensii multicolore.

La capătul drumului se zărea o clădire care avea aproape aspectul unui palat, dar stilul construcției păstra caracterul general al caselor țărănești. Arinei i se păru că este foarte mare și

deosebită. Era o casă care înfruntase câteva secole și care va mai dăinui încă multe altele.

– Aici este moșia Rosenberg? îl întrebă cu timiditate Arina pe bărbatul de lângă ea.

– Da, răspunse el vesel. Aici trebuie să fie, pentru că exact așa apărea în descrierile mamei mele.

Drumul de acces avea o lungime de aproximativ jumătate de kilometru. Acum puteau vedea de aproape clădirea vopsită toată în alb.

Clădirea părea și mai mare față de cum se vedea de la depărtare. Pe pereții albi se cățarau trandafiri. În fața casei se afla o pajiște bine îngrijită, pe care se plimbau câțiva păuni, care la apropierea lor se înfoiară, parcă pentru a-și arăta cu mândrie bogăția penajului.

Arina nu mai văzuse niciodată așa ceva. Privea minunatul spectacol cu respirația tăiată.

– E minunat, se entuziasmă ea asemenea unui copil la vederea unui pom de Crăciun pentru prima dată.

Connor fu trezit din gândurile în care era adâncit. Sentimente contradictorii îi tulburau sufletul la vederea casei părintești a mamei sale.

Avea un sentiment ciudat. Același sentiment trebuie să-l aibă cineva care se întoarce după mulți ani de călătorit prin lumea largă, regăsindu-și în sfârșit căminul. I se părea că revine acasă.

Notarul pătrunse pe aleea cu pietriș ce ducea spre casă. Connor îl urmă, parcând mașina în spatele autoturismului acestuia.

Coborî și ocoli mașina pentru a-i ajuta Arinei să coboare. Dar fata coborâse deja și privea încântată păunii ce dădeau parcă un spectacol.

— Să mergem, nu-l putem lăsa pe notar să ne aștepte.

Arina tresări, ca trezită din somn. Nesigură și zâmbind încurcată, răspunse:

— Probabil crezi că sunt o prostituată sentimentală. De obicei nu mă port așa, crede-mă. Dar toate cele întâmplare și văzute astăzi m-au marcat, par a fi ca într-un vis.

— Ai să mă crezi oare, dacă am să-ți spun că îmi place această fetiță visătoare și sentimentală? Întrebă el în șoaptă, ca și când s-ar fi ferit să nu-l audă cineva.

Se înroși până în vârful urechilor. Se întoarse iute și trecând pe lângă el, se îndreptă spre notar, care îi aștepta.

Intrară împreună în holul casei. Îi întâmpină o femeie plinuță, mică de statură. Păru-i alb era acoperit de o bonetă și purta un șorț mare, alb.

Notarul o prezentă pe femeie și apoi îi prezentă pe cei doi tineri care îl însoțeau.

Amanda o privi cu căldură pe Arina și-i întinse mâna.

– Tatăl dumneavoastră vorbea atât de mult despre fiica lui încât am impresia că vă cunosc, stimată domnișoară.

Arina o privea pe bătrână, șocată și neîncrezătoare în același timp, apoi scutură din cap în semn de apărare.

– Dar, lucrul ăsta nu este posibil, sună răspunsul rezervat al Arinei. Tatăl meu m-a văzut ultima oară când aveam doi ani. Cum ar fi putut să povestească ceva despre mine?

În acea clipă bătrâna spuse un lucru care o derută și mai mult.

– Este adevărat. Dumneavoastră nu l-ați văzut niciodată, stimată domnișoară. Dar acest

fapt nu exclude posibilitatea ca el să fi știut totul despre dumneavoastră.

Arina continua să o privească pe bătrână, neîncrezătoare.

– Dacă-i așa, atunci de ce nu a încercat niciodată să stea de vorbă cu mine?

Bătrâna dădu din umeri, ca și când ar fi spus și așa prea multe.

Notarul o urmă pe menajeră în biroul fostului stăpân al casei. Era un spațiu mare, cu mobilă veche, minunată.

La vederea mobilierului, Arina fu încântată. Își plimbă cu grijă degetele peste lemnul lăcuit în timp ce cu privirea cuprindea întreg spațiu invadat de lumină. Într-o parte se afla o masă plină de căni și farfurii din zinc. Într-unul dintre colțurile camerei se afla un cămin din marmură roșu cu alb ce se încadra de minune spațiului.

– Minunat, superb, se entuziasmă Arina uitând pentru o clipă unde se afla. Spațiul arăta a fi atât de confortabil încât cu greu îți puteai imagina că ar fi putut fi folosit drept birou de lucru.

– Da, așa este. Mă îngrijesc personal de întreținerea mobilierului la care doamna ținea foarte mult, pentru că a aparținut bunicilor ei. Folosesc numai ceară de albine și terpentină, iar rezultatul puteți să-l vedeți, stimată domnișoară. Era mândră de munca ei.

– Rezultatul vă face cinste, doamnă Amanda. Răspunsul acesta o făcu pe bătrână s-o îndrăgească pentru totdeauna.

Între timp, notarul se așezase pe scaunul de la birou și își deschise geanta cu acte.

– Doamnă Amanda, anunțați-l vă rog pe Ian să vină aici. Și dumneavoastră trebuie să fiți prezentă la deschiderea testamentului.

– Eu? întrebă femeia uimită, în timp ce se înroși la față, iar ochii i se umplură de lacrimi. Dar Ian și cu mine nu facem parte din familie.

– Este dorința răposatei, doamnă Amanda, răspunse notarul foarte serios.

– Dacă este așa, atunci am să-l caut, murmură femeia în timp ce se grăbi să iasă pe ușă.

Cei doi sosiră scurt timp după aceasta. Ian salută respectos pe cei prezenți și rămase mai în spate.

Notarul invită pe toată lumea prezentă să ia loc, după care începu să citească ultilma dorință a defunctei.

Arina era palidă la față și avea privirea îndreptată către podea. Era tulburată de faptul că răposata o tratase la fel ca pe propriul ei nepot. Conform testamentului, moșia Rosenberg se împărțea în părți egale între cei doi. Singura condiție pusă de răposată era aceea ca cei doi să locuiască timp de un an la moșie pentru a dovedi astfel că moștenirea a încăput pe mâini bune.

Dacă după trecerea anului unul dintre cei doi se hotărăște să cedeze partea sa celuilalt, atunci acesta va fi recompensat bănește pentru partea sa. Dar sub nici o formă moșia Rosenberg nu trebuia înstrăinată. Erau apoi trecute în testament sumele moștenite de cei doi bătrâni slujitori prin care li se asigura bătrânețea.

Trudis von Brombacher lăsase atât pentru Arina cât și pentru Connor câte o scrisoare adresată personal. Notarul le înmână celor doi și apoi întreabă:

– Acceptați moștenirea? Întrebarea le era adresată amândurora. Connor încuviință imediat, dar Arina ezită înainte de a răspunde.

– Aș... aș vrea mai întâi să mă sfătuiesc cu mama.

– Bine, aveți trei zile la dispoziție, domnișoară von Brombacher. Dar gândiți-vă bine. Dacă refuzați acum, nu vi se plătește nici o recompensă bănească. Pentru aceasta, răposata a stabilit un termen de un an.

– Știu, domnule notar. Dacă ar fi după mine, aș renunța imediat, fără nici o ezitare. Nu vreau nimic de la acești doi oameni. Cuvintele răsunară pline de mândrie și convingere, astfel că cei doi bărbați erau siguri de seriozitatea lor.

După un moment de ezitare, Arina continuă:

– Nu pot să hotărăsc singură. Trebuie mai întâi să vorbesc cu mama.

– Bine, sfătuiți-vă cu mama dumneavoastră. Nu pot decât să sper că veți lua o hotărâre bună. Știu cât de mult își dorea răposatul să acceptați moștenirea.

– Cu ce drept? Moșia a aparținut celei de a doua soții a tatălui meu. Așa că domnul Parker este singurul moștenitor de drept.

Tânărul o privi cu admirație. Până acum nu mai întâlnise o astfel de fată. În loc să se bucure de această moștenire neașteptată, care oricum ar fi însemnat și pentru ea o îmbunătățire a situației financiare, ea aduce în discuție tot felul de obiecții. Și dacă nu ar fi existat încă teama de mama ei, o teamă încă adânc înrădăcinată, ar fi refuzat moștenirea fără să reflecteze asupra gestului.

Notarul Breitmann consideră necesar să intervină :

– Greșit, domnișoară von Brombacher. Moșia a aparținut ambilor soți în părți egale. Este meritul tatălui dumneavoastră că a salvat moșia de la ruină și a adus-o în starea în care se află astăzi. O moșie frumoasă și prosperă. Deci, dumneavoastră în calitate de fiică, aveți dreptul legal asupra moștenirii.

„De ce ți-ai amintit de mine abia în pragul morții, tată? Dragostea ta, prezența ta în viața mea, astea sunt gesturile care ar fi valorat de o

mie de ori mai mult pentru mine decât această moștenire pe care întreaga mea ființă o respinge. Un singur cuvânt, un singur gest din partea ta că nu m-ai uitat ar fi însemnat pentru mine mai mult decât toate bogățiile lumii.“

Ca și când i-ar fi auzit gândurile, Connor se apropie și punându-și palma peste mâinile ei încordate îi vorbește cu seriozitate:

– Gândește-te foarte bine ce hotărâre vei lua. În ceea ce mă privește, sunt convins că am putea administra moșia împreună foarte bine, așa cum și-ar fi dorit răposata.

În ochi îi jucau lacrimi, gata să izbucnească în plâns.

– Dar eu nu mă pricep deloc la agricultură. Nu-ți voi fi de prea mare ajutor. Și în afară de asta, doar știi care sunt planurile mele de viitor.

– Acceptă oferta. Peste un an, oricum poți să revii la școală și să-ți încerci șansa de a face carieră. Dar atunci, moștenirea va fi sigur a ta. Ți voi plăti contravaloarea părții tale și vei fi liberă de orice obligație. Gândește-te. Ce înseamnă un an, în comparație cu suma ce o vei primi.

Dând din cap, îl întreabă cu uimire:

— Acesta este sfatul tău? Dacă renunț, ești singurul moștenitor.

— Crezi că vreau să profit de pe urma ta? Îmi doresc doar să îndeplinesc ultima dorință a mătușii mele. În afară de aceasta, sunt de aceeași părere cu domnul notar. Este de datoria ta să dai tatălui tău o șansă pe care în timpul vieții n-a avut-o.

Arina rămase o clipă pe gânduri, jucându-se cu plicul adresat ei de către răposată.

— Poate ai dreptate. Dar, așa cum spuneam, trebuie mai întâi să vorbesc cu mama. Nu pot lua singură o hotărâre.

Notarul își strânse hârtiile.

— Atunci, rămâne stabilit, domnișoară von Brombacher. Discutați cu mama dumneavoastră. Cred că va fi suficient de înțeleaptă, încât să vă sfătuiască să acceptați moștenirea.

Mai târziu, pe când se afla singură în camera ce-i fusese pregătită, pentru că îi era imposibil să se întoarcă acasă în aceeași zi, reflectă la cele spuse cu atâta seriozitate de notar. El susținuse că tatăl ei încercase tot ce era posibil pentru a lua legătura cu ea.

Oare mama ei să o fi mințit toți acești ani?

Nu! Nu se poate. Alungă această bănuială. Știa cât de mult suferise mama sa din cauza tăcerii tatălui ei. Suferința îndelungată a mamei sale se datorează faptului că le uitase, ca și când nu ar fi făcut niciodată parte din viața lui.

Nu peste mult timp, Arina avea să-și schimbe complet părerea despre tatăl său.

Puțin mai târziu, în clipa când Connor o invită în biroul tatălui ei pentru a se uita printre hârtiile acestuia, nu bănuia ce va afla. Connor scoase din seif un album. Arina îl deschise la întâmplare. Ce văzu, fu un șoc pentru ea. Întregul album cuprindea numai fotografii de-ale ei: pe vremea când mai era doar un bebeluș, la vârsta primilor pași, apoi la grădiniță de mână cu mama sa, pe vremea când era elevă, și mai târziu în ziua comuniunii sale. Erau înregistrate toate etapele din viața sa. Sub toate fotografiile tatăl său trecuse data. Ultima fotografie o arăta într-un cerc de prieteni. Alături de ea se afla prietena ei, Grit, râzând. Arina avea poșeta sub braț, iar cealaltă mână era întinsă

după ceva ce nu se vedea. Fotografia era de acum doi ani, datată cu puțin timp înainte de a se prăpădi tatăl său.

O podidiră lacrimile. Brusc, își dădu seama că tatăl său nu o uitase niciodată, aceste fotografii o dovedeau.

Totuși, o întrebare nu-i dădea pace: De ce mama ei o mințise în toți acești ani, de ce a lăsat-o să creadă că tatăl ei o uitase?

Connor, care anticipase reacția ei, se apropie și o prinse ușor de umăr.

– Pot să te ajut cu ceva?

Îi întinse albumul în tăcere. Apoi, cu glas deznădăjduit întrebă :

– De ce a făcut lucrul ăsta, de ce ?

El răsfoia în tăcere paginile albumului. Apoi, cu toată seriozitatea, răspunse:

– Nu a reușit niciodată să treacă peste momentul despărțirii. Dar nu avea dreptul să te lase să crezi că tatăl tău te-a uitat complet. A fost nedreaptă cu tine, Arina. Că tatăl tău nu te-a uitat, ai dovada aici.

– Dar el de ce n-a încercat niciodată să se apropie de mine?

— Poate îi era teamă că-l vei respinge. Cunoștea ura de care este cuprinsă mama ta și știa că nu poate face nimic împotriva ei. Sau poate nu vroia să-ți tulbure viața. Există atât de multe motive pe care din păcate nu ți le mai poate spune. Cel mai bine ar fi să stai de vorbă cu mama ta. Ea ar putea să te lămurească.

Câteva minute mai târziu, Connor îi întinse un teanc de scrisori adresate ei. Arina se ridică și părăsi camera. Vroia să fie singură. Nu vroia ca cineva să vadă cât de mult suferă.

Citi fiecare scrisoare în parte, scrisori de la tatăl său adresate ei și returnate fără a fi fost deschise. Și cadourile trimise de Crăciun, Paște sau de ziua ei de naștere fuseseră returnate cu mențiunea „refuzat”. Le păstrase și pe acestea într-o cutie depozitată într-o magazie anexă.

Trecu mult timp până începu să înțeleagă ceea ce se petrecuse. Era revoltată împotriva mamei ei.

Privi tabloul așezat deasupra căminului. Era al unui bărbat chipeș cu părul castaniu și ochi albaștri. Asemănarea cu el era evidentă.

Rămase în fața tabloului, într-un dialog mut cu tatăl său. Îi destăinui toate gândurile și dragostea ei. Era pentru prima dată când vedea o imagine a lui.

„De ce n-ai luptat pentru mine, de ce tată ai acceptat să ne despartă pentru totdeauna ? N-ai simțit cât de dor mi-era de tine ? Cât de mult i-am invidiat pe copiii care aveau alături de ei un tată. Îmi venea să plâng, dar mama nu mi-ar fi iertat gestul ăsta niciodată. Din contră, ar fi devenit și mai dură, și mai plină de ură.“

Arina nu-și dădu seama că cineva deschisese ușa, iar în prag era Amanda. Aceasta, văzând-o pe Arina stând nemișcată în fața tabloului se retrase închizând ușa fără să facă zgomot.

Aceste clipe aparțineau în totalitate numai ei și tatălui ei. Nimeni nu avea dreptul să întrerupă acest moment.

Capitolul 6

Arina renunță să mai plece a doua zi. Împreună cu Connor, vizită cavoul familiei unde se afla tatăl său alături de cea de-a doua soție.

Fața-i palidă nu exprima nici un sentiment dar, în sufletul ei plângea pentru tatăl ei, pentru dragostea lui care i-a lipsit atât de mult și despre care a aflat prea târziu.

„Nu aveai dreptul să faci lucrul ăsta, mamă! Nu, nu aveai dreptul ăsta!“ Întreaga sa ființă se revolta împotriva mamei care doar foarte rar a avut un cuvânt de alinare pentru ea. O mamă care a forțat-o să ducă o viață singuratică alături de ea, chiar dacă în elanul tinereții sale își dorea să fie înconjurată de oameni care să o înțeleagă, cu care să râdă și să se bucure.

Arina deveni din ce în ce mai tăcută. Uneori se plimba ore în șir, părând a căuta ceva. Stătea liniștită pe terasă privind gânditoare spre parcul ce despărțea casa de clădirile anexă de pe moșie.

În timp ce Arina se lăsa în voia gândurilor, Connor se apucă de treabă supraveghind lucrările de pe moșie. Era convinsă că într-o bună zi va deveni un bun administrator al domeniului. Munca pe care o desfășura nu-i era necunoscută. Ordinile pe care le dădea cu foarte mare siguranță, te făceau să-ți dai seama că era obișnuit cu administrarea unei moșii.

Alături de Connor se simțea protejată și în siguranță. Se gândea cu tristețe la ziua când va trebui să-și spună rămas-bun, această zi apropiindu-se tot mai mult. Își prelungise și așa prea mult șederea la moșie.

Vorbise cu mama sa la telefon. Convorbirea a fost scurtă, Arina spunându-i doar că va mai rămâne câteva zile la moșie.

Trecuse aproape o săptămână, timp în care cei doi tineri se apropiară unul de celălalt. Intuiția sa de femeie îi spunea că din partea lui Connor era mai mult decât o simplă prietenie. Îl

trădau gesturile, privirile. De fiecare dată în asemenea situații, Arina simțea cum bătaile inimii încep să o ia razna.

Îi veni greu să se hotărască să plece. Trecuse o săptămână și poate că ar mai fi stat dacă mama ei n-ar fi sunat zilnic, cerându-i să se întoarcă acasă.

Ciudat, tot ceea ce i se păruse până acum important, studiul și viitoarea sa profesie îi deveniseră deodată indiferente. În cele câteva zile petrecute aici, învățase să îndrăgească moșia și tot ce era legat de aceasta. Sentimentul că aparține acestor locuri era din ce în ce mai puternic.

Care să fi fost oare cauza? Să fie amintirea tatălui, sau poate... Nu îndrăzni să ducă gândul până la capăt.

Privirea cu care îl urmărea pe Connor, atunci când se simțea neobservată vorbea de la sine, trădând sentimentele de care fusese cuprinsă.

Era încă departe momentul în care să recunoască deschis că se îndrăgostise de tânărul bărbat. I se părea o trădare față de ea însăși

pentru că jurase să nu se căsătorească. Suferințele mamei sale o făcuseră neîncrezătoare față de toți bărbații.

Încercase o dată să uite aceste gânduri, atunci, când îl întâlnise pe Peter. Dezamăgirea însă a fost cu atât mai mare. A crezut în jurămintele și în promisiunile lui, l-a crezut că este divorțat. Când și-a dat seama de realitate, a fost șocată. Nu era divorțat și nici nu intenționa să divorțeze, pentru că asta ar fi însemnat să părăsească postul ce-l avea în firma soției sale. L-a părăsit, și dacă la început i-a fost teamă că va suferi, mai târziu se miră cât de ușor a putut să treacă peste această despărțire. În ultimele zile își dăduse seama că de fapt nu-l iubise pe Peter. Numai dorul după căldură și înțelegere sufletească o aruncase în brațele sale.

Și acum, iată că era pe punctul de a se îndrăgosti din nou de un bărbat pe care nu-l cunoștea aproape deloc, dar care totuși i se părea atât de cunoscut. Întreaga sa ființă se simțea atrasă de el și numai fuga ar mai fi putut să o salveze.

Astăzi, era pentru ultima oară când stăteau alături pe terasă privind împreună cum apune soarele. Coborând dincolo de munții ce se vedeau în zare, îmbrățișa întreaga natură într-o culoare roșie-purpurie, astfel încât Arinei îi lăsa impresia că vârfurile copacilor erau cuprinse de flăcări.

– Îmi vor lipsi toate aceste frumuseți după ce mă voi întoarce acasă. Glasul ei trăda tristețe și regrete. N-am știut niciodată cât de frumos poate fi la țară.

Connor o prinse de mâini.

– Dar te vei întoarce. De tine depinde ca aceasta să nu fie o despărțire pentru totdeauna.

Îl privi zâmbind.

– Cunoști poziția mea. Dar ultimul cuvânt îl va avea mama mea. Aș înțelege-o foarte bine dacă ar avea o atitudine de respingere. Prea multă amărăciune a adunat în sufletul ei de-a lungul timpului. Îmi este milă de ea, chiar dacă îmi vine greu să o iert pentru că m-a mințit atâta vreme. Trebuie să-l fi iubit foarte mult dacă după aceea l-a urât atât de mult.

El o aprobă cu multă înțelegere.

— Dragostea și ura sunt asemenea gemenilor, de nedespărțit, filozofă el. Connor își aminti de vremea când și el credea în ura față de un om pe care anterior îl iubise fără măsură. Dar a reușit să înlăture ura din sufletul lui, în urmă rămânând doar disprețul. O compătimea pe această femeie singură, cuprinsă de ură și amărăciune, care se condamnase singură la singurătate.

Arina se ridică. În lumina pierdută a ultimelor raze de soare, făptura ei arăta minunat. Fața-i era parcă de copilă.

Bărbatul o privea mut de admirație. Simți cum i se zbat tâmpilele și-și auzi inima bătând.

Fără să vrea, făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze. În ultima clipă se stăpâni și întorcându-se brusc, se apropie de marginea terasei. Cu pumnii strânși, se sprijini de balustradă până când oasele degetelor își schimbă culoarea.

Arina rămase nemișcată, privind spatele puternic al bărbatului. Dorința de mai-nainte se transformă într-o dezamăgire dureroasă.

Murmură „noapte bună” și înainte ca el să se fi întors, dispăru în casă.

* * *

Spre surprinderea Arinei, mama sa era de acord să se mute pentru un an la moșia din Rosenberg.

Fata își privea mama cu uimire, fără să înțeleagă. În sfârșit, izbucni:

– Ești sigură de ce spui? Chiar vrei să accept moștenirea?

– Evident că o vei accepta. Este plata justificată pentru ceea ce ți-au făcut atât ție, cât și mie.

Arina o fixă cu privirea și întrebă brusc :

– De ce i-ai trimis înapoi toate scrisorile adresate mie?

Întrebarea o luă prin surprindere. Îi trebui ceva vreme pentru a înțelege sensul cuvintelor. În sfârșit, izbucni mânioasă:

– De unde știi?

– Am citit toate scrisorile pe care mi le-a trimis în toți acești ani. Le-a păstrat, așa cum a păstrat toate fotografiile cu mine, un album întreg. Apoi, cu glas amar dar totodată acuzator: De ce ai făcut-o? De ce?

Meta von Brombacher se schimbă la față, respira greu din cauza agitației. Apoi, izbucni cu ură:

– Cum poți întreba lucrul ăsta? Ne-a abandonat, pentru a fi fericit alături de altă femeie. Ne-a distrus viața și tu mă întrebi de ce n-am vrut să existe nici un fel de legătură cu el ?

– Nu aveai dreptul ăsta. Cel puțin de la vârsta la care eram suficient de matură pentru a decide singură. În schimb, tu ce ai făcut? M-ai lăsat să cred că m-a uitat, că nu vrea să mă vadă. Și care a fost de fapt realitatea? În toți acești ani, n-a încetat o clipă să se gândească la mine, dorința lui cea mai mare fiind să poată sta de vorbă cu mine, măcar o dată, o singură dată.

– Pentru ca să te instige împotriva mea, așa cum o face acum, după moartea lui?! Dar, Dumnezeu l-a pedepsit, i-a pedepsit pe amândoi pentru greșeala față de mine. Eu trăiesc, în timp ce ei au murit. Amândoi. Glasul ei trăda bucuria triumfului. Arina se cutremură.

– Doamne, mamă, cum poți să urăști cu atâta patimă?! Nu-ți dai seama că prin această ură care ți-a otrăvit întreaga viață n-ai făcut altceva

decât să te autopedepsești? Ai renunțat la toate bucuriile ce ți le-ar fi putut oferi viața, ca să trăiești cu această ură permanentă care te macină până și astăzi, după moartea lor.

Arina se apropie de femeia care stătea în picioare și, îmbrățișând-o, o imploră:

– Mamă, trage linie și uită trecutul, te rog. Lasă-i pe cei doi să se odihnească în pace. Chiar dacă tata a greșit față de tine, moartea șterge toate păcatele. Dă pace trecutului, de dragul tău și al meu, mamă.

– Pace? izbucni femeia, cu pumnii strânși la piept. Cum să găsesc împăcarea când mă gândesc că până și după moarte cei doi sunt uniți, în timp ce eu tot singură am rămas?

Meta își privea fiica într-un mod straniu. Arina, fără să vrea, întoarse capul, continuând s-o asculte.

– Îl vei despărți de ea, m-auzi? Îl vei lua de acolo! Nu accept să rămână pe vecie alături de ea.

Arina rămase cu privirea ațintită asupra femeii, neînțelegând parcă sensul cuvintelor rostite. Ce spunea? Ce-i cerea? Să deshumeze

trupul neînsufletit al tatălui său? Să-l ia de lângă femeia alături de care fusese atât de fericit? De ce? Pentru a-l îngropa aici, undeva prin apropiere ?

Oare a spus-o serios ? E durere sufletească, sau mama ei este bolnavă psihic ? La gândul, ăsta o cuprinse frica. Poate că așa se explică comportamentul ei ciudat și această ură bolnăvicioasă.

– O vei face, Arina, nu-i așa? Îți poruncesc, auzi? Așa vreau eu! Vocea îi suna aproape ca un țipăt.

O milă fără margini o cuprinse. Instinctiv, își îmbrățișă mama și încet, încet Meta se liniști. Fața-i înroșită de furie căpătă paloarea epuizării. Ca și când și-ar fi pierdut și ultimele forțe, cedă fizic.

– Mamă! strigă Arina, speriată.

O prinse în brațe, evitând căderea. Apoi, o conduse cu grijă către un scaun. Gemând încet, Meta se așează pe scaun, lăsându-se pe spate cu ochii închiși. Respira greu.

Arina nu-și mai văzuse niciodată mama într-o asemenea stare, și pentru prima dată își dădu seama că era mult mai bolnavă decât îi spusese.

Fără a ține seama de protestele slabe ale mamei sale, se repezi la telefon și sună doctorul. Până la sosirea acestuia, reuși cu greu să o ducă în dormitor. Încăpățânată ca de fiecare dată când lucrurile nu se desfășurau după voia ei, se opuse îngrijirii oferite.

– Mă descurc și singură, se apără sec.

De astă dată, Arina nu se mai lăsă păcălită. Recunoscuse în tonul vocii ei o teamă ascunsă.

Doctorul sosi foarte repede. Cu ocazia asta, află că nu era la prima lui vizită. Meta avea de mai mult timp probleme cu inima.

Arina simți un nod în gât. De ce nu-i spusese până acum, că este cu adevărat bolnavă?! Dacă ar fi știut, nu s-ar fi mutat ca să o lase singură. Crezuse că este doar egoismul ei obișnuit atunci când îi reproșa că aruncă banii pe chirie. Nu se gândise niciodată că în spatele acestor reproșuri se afla de fapt teama de singurătate.

Doamne, cât de puțin ne cunoaștem una pe cealaltă, cât de străine suntem una față de cealaltă.

Tulburată la maximum, se așeză pe marginea patului, ținându-și mama de mână. Îi

privea fața palidă care până și acum în somn își păstrase trăsăturile aspre și pline de amărăciune.

„De ce oare, trebuia să se întâmple toate lucrurile astea, mamă? De ce niciodată nu ți-ai arătat dragostea față de mine, de ce niciodată n-ai avut un cuvânt frumos pentru mine ? Despărțirea de tata a fost oare cauza care a înăbușit orice sentiment de căldură în tine ? Și cu toate astea, te-am iubit, dar n-am îndrăznit niciodată să o arăt.

Arina cuprinse în palmele sale fața îmbătrânită și aplecându-se, își sărută duios mama, așa cum nu o mai făcuse niciodată până acum. Dar iată că și acum în somn, femeia păstra aceeași atitudine distantă: întoarce capul într-un gest de refuz al oricărui sentiment de căldură.

Cu durere, Arina își aminti ce scria tatăl său într-una dintre scrisorile adresate ei:

„N-am mai putut suporta felul ei de a fi, dominant și tiranic, comportament ce mi-a distrus personalitatea. Nu și-a dorit niciodată un soț iubitor, ci numai un sclav care s-o asculte cu supunere oarbă. Dar eu am fost un bărbat obișnuit să merg pe drumul meu, fără a mă lăsa

dominat de o femeie, chiar dacă o iubeam. Pentru că am iubit-o pe mama ta, crede-mă. Am iubit-o atât de mult, încât mai întâi m-am luptat cu mine însumi mult timp, înainte de a lua hotărârea de a divorța. Am încercat de nenumărate ori să-i explic că nu mă poate trata ca pe un cățeluș pus în lesă. Dar ea nici n-a vrut și nici nu putea să înțeleagă. Și atunci, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să plec, oricât de greu mi-a fost să mă despart de tine, draga mea Arina. Alături de această femeie, mi-aș fi găsit sfârșitul. Ea nu poate să iubească, ci numai să comande. Să dea Dumnezeu ca pentru tine să fie o mamă iubitoare, dar tare mă tem că și tu vei suferi alături de ea. Mi-aș da o parte din viață dacă aș putea să te scutesc de o asemenea experiență.

Se gândise de multe ori la cele spuse de tatăl său cândva de mult, într-o scrisoare, care însă nu ajunsese niciodată la ea, pentru că mama ei împiedicase lucrul acesta.

Și cu toate acestea, simțea că nu poate fi supărată pe femeia acum bolnavă. O milă nesfârșită o cuprinse. Cât de lipsită de conținut

trebuie să fi fost viața ei! Cât de cumplit trebuie să fie să nu poți iubi din toată inima, să nu te poți bucura de tandrețe! Să fii singur, fără nimeni alături pe care să te poți sprijini sau pe umărul căruia să poți plânge la nevoie!

Sărmana mea mamă! Oare ai trăit vreodată cu adevărat? Ai simțit vreodată cât de plină de frumuseți este viața? Ți-ai dat vre-odată seama cât de frumoasă poate fi iarna sau vara? Te-ai putut bucura vreodată de cântecul păsărilor sau de căldura soarelui?

— Trebuie să te faci bine, să descoperi în sfârșit și tu ce înseamnă să te bucuri de viață.

Suna ca un jurământ și Arina își propuse să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o ajuta să se însănătoșească și să o scoată din această stare, pentru a se putea regăsi pe ea însăși.

Brusc, își dădu seama ce trebuia să facă. În clipa când putu să plece de lângă ea, se duse la bancă și ridică toate economiile ei. Finalizarea studiilor mai putea să aștepte. În clipa de față, prioritatea numărul unu era mama ei. De asemenea, trebuia să-și petreacă următorul an la Rosenberg dacă nu dorea să piardă moștenirea.

Și nu vroia să se întâmple lucrul acesta, în nici un chip! Avea nevoie de bani pentru a-i putea asigura mamei sale o viață liniștită, fără griji.

Arina recunoscuse în sine ea că nu numai grija față de mama ei o determinase să ia o asemenea hotărâre. Dar nu recunoștea că bucuria interioară de care era cuprinsă în clipele când se gândea la Rosenberg, ar fi legată de tânărul Connor. Era convinsă că cele câteva zile petrecute acolo o făcuseră să îndrăgească atât de mult acele locuri încât acum i se părea că le aparține cu tot sufletul.

Cu toate acestea, era adesea surprinsă de legătura pe care o făcea între Rosenberg și chipul bărbatului pe care-l cunoscuse în împrejurări legate tocmai de acest ținut. I se părea că-i aude vocea caldă și de fiecare dată simțea cum inima o ia razna.

Era furioasă pe ea însăși, încercând să și-l scoată din minte. În timpul zilei, își petrecea cea mai mare parte a timpului ocupându-se de mama sa, care îi făcea viața un calvar prin atitudinea de permanentă nemulțumire, nu avea timp să se gândească la Connor. Dar cum

prindea un moment liber, gândurile legate de el o asaltau, simțindu-se dezarmată în fața lor.

Anunțul medicului cum că sănătatea mamei sale s-a îmbunătățit, astfel că poate suporta o călătorie pentru a merge la tratament într-o stațiune, avu asupra Arinei efectul unei binecuvântări.

Acum, urma să-și convingă mama că este absolut necesar să meargă la tratament. În acest sens, medicul îi fu de mare ajutor. Meta își dădu consimțământul abia în momentul când Arina îi spuse că notarul fusese de acord să-i dea un avans în contul moștenirii. Dacă ar fi bănuir că Arina își cheltuise pentru aceasta toate economiile, n-ar fi fost în ruptul capului de acord.

Arina închirie un autoturism și o însoți până la sanatoriul aflat pe malul Mării Baltice. Camera era frumos aranjată și confortabilă. Cu toate acestea, deși obosită de drum, Meta comentă arătându-și nemulțumirea pentru tot felul de lucruri mărunte.

Arina, jenată, se scuză față de soră:

– Nu dați importanță vă rog, din păcate, așa este felul ei de a fi.

– Suntem obișnuite să avem de-a face cu paciente și mai dificile. Nu vă faceți griji, încercă tânăra soră s-o liniștească.

Își luă la revedere și-i promise să vină să o viziteze, lucru refuzat scurt de Meta.

– Te vei duce la Rosenberg pentru a vedea ce se întâmplă acolo. Sau vrei să te tragă pe sfoară? Cine știe ce are de gând individul ăla? Fii cu ochii în patru, altfel la sfârșit s-ar putea să pleci cu mâinile goale.

Arina înghiți de câteva ori în sec, pentru a nu exploda imediat. Se calmă spunându-și că oricum n-are rost. N-ar fi putut să o convingă în nici un chip de onestitatea lui Connor. Pentru ea, toți bărbații erau răi, reci, calculați, urmărind un singur scop, să le păcălească pe femei.

– Bine mamă, dacă nu vrei să te vizitez, nu o voi face. Resemnarea era evidentă. Și întinzându-i mâna, adăugă: Toate cele bune și fă-te cât mai curând sănătoasă.

Meta izbucni într-un râs forțat, după care întrebă:

– O spui serios? Chiar vrei cu adevărat să mă însănătoșesc? Ar fi mult mai bine și mai simplu pentru tine dacă aș da ortu' popii, ai avea o problemă mai puțin.

Arina deveni brusc palidă. Simțea că nu mai are aer. Aruncă o privire îndurerată către maică-sa, după care se întoarce și plecă. Simțea că explodează. Dușmănia cuvintelor o lovise crunt. Și-ar fi dorit să plângă, dar lacrimile se opriră undeva în interiorul său, fără șansa unei descărcări.

Avea sentimentul că maică-sa rupsese până și ultima legătură sufletească dintre ele. Nu mai avea forța necesară pentru a mai încerca să o înțeleagă sau a mai trece peste ura ei.

Urcându-se în mașină, se hotărî ca cel puțin în următoarele luni să nu mai ia legătura în nici un fel cu ea. Se va interesa de starea sănătății ei consultându-l pe profesorul care o avea în îngrijire, dar nimic mai mult. Va avea ceea ce și-a dorit.

Capitolul 7

Locuința balerinei Ragnata del Cordales, pe numele ei adevărat Ragna Parker, depășea orice imaginație la capitolul lux. În aer domnea o atmosferă încărcată. Ragnata, o femeie frumoasă, înaltă, zveltă se plimba nerăbdătoare de la un capăt la altul al covorului din mijlocul camerei. Schiopăta ușor. Bărbatul, care nu-și găsea locul pe scaun, urmărea fiecare mișcare a ei.

Cunoștea foarte bine temperamentul de nestăvilit al artistei. Se opri în fața lui. Ochii negri ca păcura îi scânteiau.

– Nu voi permite ca această amatoare să-mi ia locul, izbucni ea în timp ce-și reținea cu greu furia. Mai bine se renunță la spectacol.

– Nu poți pretinde lucrul ăsta, răspunse bărbatul calm, în timp ce-și privea unghiile. Știi bine, că toate biletele au fost vândute. Dacă ții morțiș ca spectacolul să nu mai aibă loc va trebui, să plătești o sumă considerabilă, sumă pe care nu o ai.

În timp ce vorbea, nu îndrăznește s-o privească. Ca de atâtea ori în trecut, și acum avea o frică formală de privirea scânteietoare care îl subjugă, făcându-l să devină un instrument neputincios în mâinile ei.

Femeia începu din nou să se plimbe prin cameră. Nervozitatea ei era evidentă. Își aprinse o țigară din care n-apucă să tragă mai mult de două, trei fumuri înainte de a o stinge. Își aprinse o nouă țigară, care avu aceeași soartă ca cea dinainte.

Se opri din nou dându-și cu un gest nervos părul blond-auriu peste cap.

– În cazul ăsta, voi apărea pe scenă. Nu cedez în fața acestei începătoare lacome.

Speriat, bărbatul sări de pe scaun, privind-o înmărmurit.

– Cum, așa accidentată? Ai să clachezi după primii pași. Doar știi ce-a spus profesorul. Dacă suprasoliciți prea curând piciorul, s-ar putea să-ți iei adio de la carieră. Riști lucrul ăsta?

Fata își mușcă buzele. Pe fața ei cu trăsături frumoase se zări o ușoară tresărire.

– De ce neapărat ea trebuie să mă înlocuiască?

– Directorul este de părere că este singura care te poate înlocui, răspunse bărbatul ridicând din umeri.

Femeia tresări, încleștându-și pumnii. Teamă ei din ultimele luni se adeveri. De fapt, era frica oricărei artiste care știe că într-o bună zi va apărea cineva mai tânără ca ea pentru a-i lua locul.

Ragnata nu avea ce să-și reproșeze. Știa că această fată pe numele de Peters era o dansatoare excelentă, cu nimic mai prejos decât ea. La toate astea se adăuga și faptul că era cu mulți ani mai tânără decât ea și mai avea și acea dăruire totală față de dans cunoscută și ei.

– Peer, de ce nu-mi spui adevărul adevărat? Ce te tot codești ? Recunoaște că v-ați hotărât să-i dați ei contractul, considerând că mă poate înlocui foarte bine.

Bărbatul se afla în încurcătură. Era managerul ei și lucrau de mulți ani împreună. Ragnata era creația lui, el o ajutase să devină ceea ce era astăzi. Colaborarea a fost dificilă. Temperamentul ei nestăpânit și dorința de a fi mereu prima a necesitat multă răbdare din partea lui. Dar a meritat, pentru că era făcută pentru balet, Dumnezeu o dăruise cu toate calitățile pentru a deveni artistă. Pentru a-și îndeplini visul, își părăsise soțul și copilul, concentrându-se asupra carierei sale.

Câtă vreme a fost în top, i se treceau cu vederea toate mofturile și crizele pe care le făcea. Dar vremea ei trecuse. Existau alte balerine tinere foarte bune, care puteau să-i ia locul. Deși avea numai treizeci de ani și era convinsă că va mai rămâne mult timp în top, declinul carierei sale începuse. Iar acum, mai intervenise și acest accident la picior. Peer avea ciudata senzație că directorul aștepta mai de mult o ocazie de a rezilia contractul. Era coștient, în ciuda faptului că era îndrăgostit până peste urechi de ea că tânăra Peters va câștiga rapid favorurile publicului. Asta însemna o lovitură cruntă pentru o artistă.

Ridică mâinile în semn de nevinovăție.

– Nu pot să fac nimic. Știi doar că decizia aparține exclusiv directorului.

– Decizie pe care însă, conform contractului, ai fi putut s-o eviți, veni răspunsul ei furios.

Bărbatul deveni foarte serios:

– Știi la fel de bine ca și mine că spectacolul trebuie să continue. Publicul își are dreptul său, și orice dorință personală trebuie să cedeze în fața lui. De ce încerci să complici lucrurile, făcându-ți viața mai grea și ție și altora? Nu există decât această singură soluție.

În adâncul sufletului ei, trebuia să admită că are dreptate. Ea însăși trăise până acum după acest principiu, arta mai presus de orice. Pentru aceasta, își părăsise soțul și copilul.

Odată cu recunoașterea, veni și resemnarea. Simțea, chiar dacă nu vroia să admită, că nu va mai putea să danseze de-acum încolo niciodată ca până acum. Timpul ei trecuse în clipa în care se accidentase. Bărbatul sesiză cum privirea ei se transformă în durere. O compătimea, pentru că știa ce mult înseamnă pentru ea dansul. Avea nevoie de aplauzele publicului, de lumea zgomotoasă și fascinantă a artiștilor, de lumina

reflectoarelor pentru a fi fericită. Despărțirea venise prea brusc. Nu mai avea timp să se acomodeze cu gândul. Sfârșitul venise brusc, schimbându-i viața de la o zi la alta.

– De ce, de ce ? izbucni ea într-un târziu.

Peer se apropie și o luă în brațe ca pe un copil, mângâindu-i părul lung, auriu ce-i cădea pe spate. Ar fi dat orice să o poată ține așa în brațe tot restul vieții. Din păcate, în viața acestei femei care trăise numai pentru arta ei, bărbații n-au avut loc. Existase cândva chiar un soț, dar pe care l-a părăsit pentru a se dedica exclusiv dansului. Și deși în toți anii de când s-au despărțit nu l-a înșelat cu un alt bărbat totuși, se poate spune că l-a trădat atât pe el cât și pe copil.

Sărmana de tine! Curând, viața ta se va schimba și va trebui să recunoști că ai dat fericirea unei vieți alături de familie pe una trecătoare. Publicul te va uita cu repeziciune aplaudând pe cea care te va înlocui. Mi-aș fi dorit să te pot ajuta, dar împotriva sorții suntem cu toții neputincioși ...

Capitolul 8

Connor s-a adaptat foarte repede noii situații. Arina, la rândul ei, revenise la Rosenberg și curând îndrăgi și ea viața la țară. Anii petrecuți la școala de menaj o ajutară foarte mult. Curând, bătrâna Amanda fu nevoită să recunoască faptul că Arina va fi o stăpână desăvârșită, știind să conducă cu hărnicie și pricepere întreaga gospodărie. Preluase partea de contabilitate, ceea ce era de mare ajutor pentru Connor. Cei doi formau o echipă și-n curând deveni evident faptul că moșia încăpuse pe mâini bune. Amândoi erau îndrăgostiți de acest ținut. Arina nici nu se mai gândea să părăsească vreodată aceste locuri.

Între ei se însăilase o relație de prietenie. Amândoi însă, erau conștienți de semnificația

acestei relații ce devenea cu fiecare zi mai puternică. Nu-și spuneau cuvinte de dragoste, dar în privirea lor se putea citi dorința.

Arina stătea adesea la fereastra camerei sale, privind curtea și pe Connor, care ca un adevărat stăpân, dădea ordine cu voce tare dar calmă.

Câteodată i se părea că zărește în privirea lui aceeași dorință de care ea însăși era cuprinsă. Adesea, mâinile lor se atingeau ca din întâmplare și de fiecare dată tresăreau amândoi. Și tot de fiecare dată unul dintre ei încerca să depășească momentul printr-un cuvânt spus în glumă.

De ce oare nu-mi spune că mă iubește? De ce mă ocolește zile în șir după un moment în care eram foarte aproape de a ne împărtăși dragostea? De ce, de ce oare? se frământa Arina cu disperare, fără a găsi răspunsul.

Apoi, urmau momente în care credea că doar i s-a părut. Și era din nou liniștită și politicoasă, atentă și amabilă. Asemenea unei surori față de fratele ei, își spunea ea cu amărăciune.

Era dureros, foarte dureros. Dacă asta însemna dragoste, prima și unica ei dragoste, atunci și-ar fi dorit să n-o fi cunoscut.

Se afla la fereastra camerei sale. Pe birou se aflau câteva desene. Momentele libere și le petrecea elaborând diferite modele noi. Văzându-le, Connor își exprimă în câteva rânduri admirația sinceră.

— Ești cu adevărat deosebit de talentată și ar fi mare păcat dacă nu ți-ai termina studiile, îi spuse el într-o zi. Glasul său nu mai avea căldura obișnuită. Privirea-i era atintită asupra ferestrei și părea a se pierde undeva în depărtare. Apoi, continuă cu amărăciune în glas: Într-o bună zi te vei sătura de toate astea. Acum, e încă totul nou pentru tine și ești entuziasmată de viața simplă de la țară. Mai târziu însă, îți vei da seama că ești atrasă de altceva. De dorința de a face carieră în profesia pe care ți-ai ales-o, dorindu-ți din toată inima să pleci de aici, pentru a-ți îndeplini visul.

Ea îl privea. Era palid la față și încordat, ochii îi erau triști, iar buzele-i strânse formau doar o linie subțire. În mintea ei încolți bănuiala că trăise și el o experiență dureroasă, cândva în trecut.

Să fi existat oare în viața lui o altă femeie care să-l fi rănit atât de tare? Dacă și astăzi mai

suferă atât de mult, înseamnă că nici acum nu a putut depăși momentul ...

Simți o durere adâncă în suflet. Cu greu se abținu să nu-i spună: „De ce nu vorbești cu mine despre toate aceste lucruri care te frământă? Simt că există ceva în viața ta ce încerci să-mi ascunzi. N-ai nici un pic de încredere în mine?”

Dar nu-i spuse nimic din toate acestea. Plimbându-și gânditoare degetele peste desenele sale, răspunse cu mult calm:

– De ce-aș minți că dorința mea cea mai mare a fost să devin într-o bună zi o creatoare de modele cunoscută? Și am muncit pentru asta. Dar de când mă aflu aici în Rosenberg, profesia mea nu-mi mai pare a fi pe primul loc. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că pot iubi atât de mult viața de aici. Mi se pare că am trăit aici dintotdeauna, atât de drag și de familiar îmi este totul în jur. Arina îi aruncă o privire scurtă după care îl întreabă: Fii sincer, Connor, nu crezi că m-am stăduit pentru a deveni o bună stăpână a casei? Întrebarea ar fi trebuit să sune a glumă, dar Connor remarcă seriozitatea din glasul ei.

Involuntar, se aprinse o mică flacără în privirea lui. Pentru câteva clipe, amândoi se priviră în tăcere și așteptare.

Bărbatul reacționează primul. Trecându-și mâna prin fața ochilor încercă parcă să alunge o nălucă apoi, se întoarse brusc și ieși grăbit din cameră, ca și când ar fi vrut să fugă de cineva.

Arina se gândea la toate acestea în timp ce privea afară prin fereastra camerei. Își simțea întreaga ființă copleșită de dragoste pentru bărbatul care trăia sub același acoperiș cu ea.

În această noapte, nu putu să doarmă. Camera i se părea prea mică. Aerul era irespirabil. Îi era cald și transpira.

Făcu un duș cald-rece, în speranța că va putea adormi. Nu reuși. Îi bătea inima cu putere, iar pulsul parcă o luase razna.

Brusc, sări din pat, luă pe ea în fugă un halat și ieși din cameră. Când ajunse la ușa de la intrare, constată spre surprinderea ei că nu era încuiată. Ieși afară.

Respiră adânc aerul răcoros. Se îndreptă spre parc, către locul cel mai drag ei din

imediată apropiere a micului lac. Traversă pajiștea și în momentul următor dispăru printre copaci.

În fața ei se întindea lacul. Pe suprafața apei liniștite se reflecta luna. În jur domnea liniștea, dar nu și-n sufletul ei.

Își dezbracă halatul de pe ea. În lumina lunii, arăta asemenea unei tinere zeițe.

În fața acestei imagini, bărbatul care stătea de mai multă vreme rezemat de un copac, tresări. Nici el nu-și găsisese somnul. Imaginea fetei îl urmărea fără încetare, trupul ei zvelt și unduos, ochii ei mari ... Simțea că încă nu-i momentul să-și destăinuie iubirea, n-avea voie să cedeze dorinței lui de a o îmbrățișa.

Jocul de-a fratele și prietenul în același timp era peste puterile lui. Oricare bărbat ar fi înțeles întrebările din privirile ei, gesturile pline de înțeles. Îi era greu să se stăpânească. Mai ales nopțile erau o adevărată tortură.

În asemenea momente era cuprins de furie și blestema clauza testamentară prin care i se impunea să locuiască sub același acoperiș cu fata pe care o dorea atât de mult. Simțea că nu va mai

rezista mult timp, până în clipa când o va lua în brațe și-i va mărturisi tot ce simte pentru ea.

Cealaltă? Cealaltă îl uitase desigur de mult. De doi ani nu o mai văzuse. Singurele vești despre ea erau cele citite în ziare, vești despre celebra balerină, adorată de public din ce în ce mai mult, cu fiecare nou succes. Căsătoria lor nu mai exista de mult timp decât în acte. Nu divorțase până acum din respect pentru o tradiție străveche a familiei lui. Dar în această noapte lungă și chinuitoare, luă hotărârea de a trece peste orice tradiție a familiei sale, să-și impună punctul de vedere și să înainteze divorțul. Se simțea dator față de el și față de fata pe care o iubea.

În această noapte, își dădu seama că este atât de îndrăgostit de Arina, încât fără ea nu-și poate imagina viitorul. Simțea că este femeia pe care o iubește din tot sufletul, femeia pentru care ar fi în stare să facă orice.

Și acum, iat-o aici: tânără, frumoasă, fermecătoare. Privind-o, simți cum inima-i bate tot mai tare.

Arina se apropie de marginea lacului și sări în apă. Începu să înoate.

Connor avu o ezitare, apoi se dezbracă și el rapid și sări în apa lacului. Apa rece îi făcu bine, calmându-l. Arina scoase un țipăt scurt în clipa când zări un bărbat în apropierea ei. Înotă repede către mal. O cuprinse panica. Crezuse că este singură, dar se părea că mai există cineva care nu putea să doarmă în această noapte și care își căuta liniștea asemenea ei în apa răcoroasă a lacului.

Înainte de a ajunge la mal, își dădu seama că este complet dezbrăcată. Bărbatul o ajunse din urmă și aproape că i se opri inima în loc când la lumina lunii zări chipul lui Connor.

Frica îi dispăru ca prin minune și făcu loc unei bucurii sălbatice, făcând-o să nu se gândească la nimic altceva decât la faptul că el, cel pentru care îi bătea inima neîncetat, se afla aici, lângă ea.

Și-n această clipă Arina făcu un gest pe care altfel, cu siguranță nu l-ar fi făcut : ieși din apă hotărâtă și conștientă de frumusețea ei, lăsându-se pradă privirii intense a bărbatului pe care îl iubea. Totul se petrecu cu atâta naturalețe, încât

el rămase impresionat. Ieși din apă și se apropie de fata care-l aștepta. Brațele sale cuprinseră lacom trupul tânăr acoperit de picături de apă ce sclipeau în lumina lunii. Strâns îmbrățișati trupurile lor atinseră iarba moale în timp ce el repeta: „Te iubesc, te iubesc!“

Arina îl îmbrățișă la rândul ei cu pasiune. Mișcările trupului ei vorbeau de la sine. Oferea dragoste și-și dorea să fie iubită.

Zorii i-au găsit îmbrățișati. Arina se desprinse ușor din brațele bărbatului ce păreau că nu mai voiau să-i dea drumul. Îi mângâie fața frumos bronzată, apoi sărută ochii bărbatului ce o priveau cu atâta căldură. Buzele-i alunecară de-a lungul obrazului până în dreptul gurii, sărutându-l și șoptind la fiecare sărut:

– Te iubesc, Connor, te iubesc!

Bărbatul o cuprinse din nou cu pasiune în brațele sale, ea însă se desprinse din această îmbrățișare chiar dacă nu-și dorea acest lucru.

– Nu, iubitele, trebuie să ne întoarcem în casă. Curând se vor trezi ceilalți și imaginează-ți ce s-ar spune despre noi dacă am fi descoperiți aici.

Fața ei bătuită de neliniști în ultimele zile, avea acum o expresie de liniște și fericire împlinită. Ochii ei albaștri străluceau.

Cu greu o lăsă să se desprindă din brațele sale. Se ridicară amândoi și se îmbrăcară în grabă. Ea îi dădu un sărut în fugă, iar el încercă să o prindă din nou în brațele sale. Ea se feri râzând și apoi alergă spre casă. Într-o clipă, se făcu nevăzută.

Connor, în schimb, rămase încă multă vreme rezemat de un copac privind apa lacului. Acum, rămas singur îi reveniră în minte gândurile și întrebările chinuitoare din ultima vreme. A procedat oare corect? N-ar fi trebuit să-i spună Arinei că mai există o femeie în viața lui, o femeie care-i poartă numele? Să-i fi spus că încă nu este liber pentru a fi numai al ei? N-ar fi trebuit să-i mărturisească faptul că are o fiică pe care o cresc părinții lui și pe care nu a mai văzut-o de aproape un an?

„Îi voi spune chiar astăzi. Trebuie să mă înțeleagă și să mă creadă. Îi voi promite ferm că voi face tot ce este posibil pentru a fi cât mai curând liber. Liber pentru a ne iubi și a fi fericiți împreună.“

Hotărârea de a-i mărturisi Arinei adevărul îl făcu să privească situația cu optimism. Era încrezător în dragostea și încrederea Arinei față de el.

Se hotărî să-i vorbească, chiar în această seară. Nu mai vroia nici un fel de secret între ei.

Înainte de a porni spre casă, murmură ca pentru sine : „Arina, minunata mea Arina, n-am crezut niciodată că voi mai putea iubi o femeie așa cum te iubesc pe tine.“

Ridică privirea, căutând fereastra ei. Da, era acolo, veselă, făcându-i cu mâna.

În seara asta, își auzea gândul ca un ecou, în seara asta vei fi din nou a mea, numai a mea. Te voi lua în brațele mele, te voi săruta ... până ne vom sătura. Vom fi numai noi, noi doi.

Cât de frumoasă este dimineața asta, cât de frumos cântă păsările! Parcă nicidecum lumea n-a fost atât de minunată. Cât de frumoasă este viața și cât de luminos arată viitorul !

Era relaxat, iar ochii îi scânteiau.

Dar, să nu uităm că puterea destinului se află deasupra tuturor forțelor noastre.

Și lucrul ăsta îi fu dat să-l constate câteva ore mai târziu. Soția sa Ragna, frumoasă și elegantă,

apăru ca din senin la moșie, aducând cu ea parcă un aer de mondenitate.

Servitorii casei rămaseră cu privirea ațintită a uimire asupra frumoasei balerine în clipa în care aceasta coborî din automobilul său sport de un alb imaculat. După ea coborâ o fetiță cu părul închis la culoare și ochi mari și timizi.

Chiar în această clipă apăru și Connor, ieșind din grajd. La vederea femeii rămase pironit locului. Sângele îi dispăru din obraji. Nu văzu copila, care timidă se ascundea în spatele mamei sale. În fața sa se afla soția lui, care după ani de zile se hotărâse să-l vadă. și tocmai astăzi, pentru a distruge parcă vraja clipelor frumoase ale acestei dimineți. Dacă ar fi apucat să-i spună Arinei adevărul, lucrurile ar fi fost acum cu siguranță mai puțin grave. Dar așa, întreg adevărul va ieși la iveală brusc, și mai ales fără o mărturisire din partea lui. Acum, Arina avea toate motivele să se îndoiască de sinceritatea sentimentelor lui. Cum putea ea să mai creadă că o iubește și că va lupta pentru dragostea și pentru viitorul lor comun?

Toate aceste gânduri se învălmășeau în mintea sa în timp ce o privea cu uimire pe femeia din fața lui ca pe o arătare coborâtă din cer. Încet, aproape cu greutate, se îndreptă către ea. Se opri bruc în fața ei.

– Iată-ne, deschise ea vorba, cu voce caldă, ademenitoare, o voce cu efect garantat asupra bărbaților.

– Ce cauți aici? fu răspunsul lui. Glasul său trăda iritare și duritate.

Înainte de a apuca să răspundă, din spatele ei apăru fetița ascunsă până acum privirii sale. Lui Connor îi înghețară cuvintele pe buze. Uimit, reuși doar să-i articuleze numele:

– Tina?

Cu un zâmbet timid, fetița se îndreptă spre tatăl ei. Connor o luă în brațe, strângând-o la piept.

– Te bucuri c-am venit și eu, tati? întrebă micuța în timp ce-l săruta.

– Sigur că mă bucur că ești aici, iubita mea. O lăsă din brațe cu grijă și apoi o mângâie cu dragoste.

– Bunica a fost de acord cu această lungă călătorie a ta? De ce nu mi-a spus nimic ?

– Totul s-a petrecut foarte repede. Mătușa Ragna a apărut pe neașteptate și a vrut să o înspțesc. Bunica n-a fost de acord, își făcea griji pentru mine. Dar, mătușa Ragna a insistat.

Connor își privea fiica fără să înțeleagă. Cum își numea propria ei mamă? Mătușa Ragna? Oare nu știe că este mama ei? E adevărat că Tina n-o văzuse aproape de loc în toți acești ani și că putea să fi uitat, dar ...

– Ești surprins că-mi spune mătușă? Femeia îl privea râzând. Își recăpătase siguranța de sine, acea siguranță ce a reprezentat totdeauna un atu în fața lui. Bineînțeles că Tina știe că sunt mama ei. Dar nu dă bine ca o femeie ca mine să aibă o fiică atât de mare, și atunci am considerat că este mai bine să-mi spună simplu mătușă. Nu-i așa micuț, că nici nu-i prea complicat? se adresă fetei care o privea cu reținere în timp ce se lipi mai mult de tatăl său.

Abia în această clipă, Connor își dădu seama că întreaga scenă era urmărită de mai multe perechi de ochi curioși. Tresări în momentul când o văzu pe Arina venind dinspre parc. La

vederea femeii străine și a fetei, se opri surprinsă un moment, dar apoi se apropie zâmbind, fără a bănui nimic.

În ochii ei se putea citi admirație față de frumoasa și eleganta doamnă pe care o cerceta discret cu privirea. Era o apariție fascinantă, înaltă, subțire. Era îmbrăcată conform ultimei mode, iar hainele erau croite de una dintre cele mai bune case de modă pariziene. În clipa în care-și luă pălăria cu boruri largi de pe cap, ieși la iveală păru-i blond-roșcat ce strălucea în soare.

Cine era oare? Și ce anume o adusese aici, în Rosenberg? Instinctiv, Arina simți că o paște un anume pericol legat de această femeie necunoscută. Privi cu câtă familiaritate îi atinse brațul lui Connor în timp ce acesta o lăsa jos pe fetiță.

Și fetița care arăta ca un înger, oare cine era? Ce legătură era între ea și Connor, care o strângea în brațe cu atăta căldură?

Fata întoarse capul și Arina avu un șoc. Semăna atât de mult cu Connor încât era evident că era fiica lui.

Zâmbetul de pe buze i se stinse. Căută privirea lui Connor, care arăta încordat și palid la față. Când o privi, în ochii lui se putea citi o rugămintă tăcută.

Cu o mișcare bruscă, se întoarse și alergă spre parc, ca și când ar fi vrut să fugă de ceva.

I se părea imposibil să apară în acest moment în fața acestei femei străine. Îi era frică... pentru dragostea ei. Știa, simțea că n-ar avea puterea de a-și păstra calmul în cazul că presupunerea ei s-ar adeveri. Se refugie în parc, se întinse în iarba umedă de pe malul lacului în timp ce inima și mintea ei cunoșteau chinurile luptei dintre dorință, dragoste și realitate.

Încercă să se autocontroleze. Este oare corect față de Connor să se îndoiască de dragostea lui la cea mai mică bănuială? Era oare posibil ca cele întâmplare noaptea trecută, în chiar aceste locuri, să fie doar expresia unei pasiuni nebune?

Nu, în mod sigur nu! Connor nu face parte dintre acei bărbați care acționează irațional, încercând doar să profite de ceea ce îi scoate în cale viața. Cuvintele lui de dragoste erau sincere, pornite din adâncul inimii sale.

Chiar dacă era convinsă de acest lucru, Arina nu reuși totuși să alunge toate îndoielile ce o chinuiau. Nu-și putea explica de ce avea sentimentul că această femeie era într-un fel strâns legată de iubitul ei.

Încet, încet se liniști. Își șterse lacrimile cu hotărâre și-și propuse să-l roage pe Connor să-i spună întregul adevăr, oricare ar fi fost el. Poate că s-a înșelat, poate că gelozia a făcut-o să-și imagineze lucruri neadevărate, poate că această femeie este sora lui sau o cunoștință. Cum oare putuse să reacționeze atât de prosteste, de ce a fugit? Dacă s-ar fi stăpânit, acum ar fi știut adevărul și în orice caz ar fi evitat o oră de chin.

Se ridică din iarbă, își netezi rochia și porni calmă pe drumul ce ducea spre casă.

Nu dorea să-l întâlnească în aceste clipe nici pe Connor și nici pe oaspeții lui, de aceea folosi intrarea din spatele casei. În bucătărie o întâlni pe Amanda, care arăta foarte agitată, asemenea unei cloști ce presimte pericolul și încearcă să-și protejeze puii.

— Ce s-a întâmplat, Amanda? întrebă Arina fără a bănui nimic.

Auzind întrebarea, Amanda se întoarse și punându-și mâinile în șolduri, întrebă:

– Ați știut că domnul este căsătorit?

Întrebarea avu efectul unui cuțit înfipt în inimă. Era calmă și stăpână pe sine. Ea însăși nu și-ar fi putut explica de unde avea atâta forță. Doar vocea parcă nu vroia s-o asculte. În timp ce-și făcea de lucru în fața mesei, răspunse cu glas aspru și străin:

– N-am știut. Dar ... După un moment de ezitare continuă: Domnul Parker va fi având, desigur motivele lui pentru care nu a vorbit despre acest lucru.

– Se poate, chiar dacă nu-mi pot explica ce fel de motive ar putea fi acelea. Sau poate că trăiesc separat. Oricum, nu prea s-a bucurat când a văzut-o apărând așa deodată. Dar să nu vorbească niciodată despre copila lui, asta nu mi-aș fi închipuit.

Cele două femei erau singure în bucătărie. Restul personalului casei se ocupa de aranjarea camerelor pentru oaspeții sosiți pe neașteptate. Amanda pregăti două pahare de suc pe care urma să le ducă în birou.

– De ce în birou? întrebă Arina în timp ce încerca cu mare efort să-și stăpânească lacrimile.

– De ce oare? repetă Amanda în timp ce ridica din umeri a neștiință. Cred că este foarte supărat pe ea că a venit aici. Nu-i trebuia mea, dar felul cum a întâmpinat-o nu arăta deloc a fi gestul unui soț iubitor. Cine știe ce s-o fi petrecut între cei doi dacă el a reacționat atât de rece și de distant față de ea ?!

Amanda ridică cu greu tava cu băuturile pregătite. Hotărâtă, Arina reacționează prompt, adresându-se cu calm:

– Am să o duc eu, e mult prea mare efortul pentru tine.

– Nu se poate, asta nu este o treabă pe care să o faceți dumneavoastră. Pentru așa ceva există personal.

– Prostii, și la urma urmei, cu ocazia asta îi voi cunoaște soția. Ca partener de afaceri ar trebui să știu cu cine este căsătorit.

– Cum credeți, domnișoară, dar, nu știu, nu știu dacă ... Această femeie mondenă și domnul... Nici măcar nu se potrivesc. Nu, lucrurile nu pot ieși bine. Cuvintele trădau multă

amărăciune și tristețe. Speranțele ei ca într-o bună zi Arina și Connor să se căsătorească se spulberară.

Arina se îndreptă spre biroul unde se aflau cei doi. Se opri un moment, trase aer în piept, după care bătă în ușă. Bătu de două ori până i se răspunse.

Connor se afla la fereastră, în picioare, și privea afară în timp ce Ragna, vădit nervoasă, tocmai stingea o țigară în scrumieră.

– Am adus ceva rece de băut. Vocea-i cunoscută, îl făcu pe Connor să se întoarcă brusc. Privind-o simți cum un val de căldură îi inundă tot trupul.

– De ce tu, Arina? Pentru ce avem personal?

– Fetele se ocupă de aranjarea camerelor pentru oaspeți, răspunse ea calm. Iar pentru Amanda era prea greu. În afară de asta am ocazia să fac cunoștință cu soția ta.

Fiecare cuvânt al ei avea efectul unei lovituri de pumnal. Simțea disprețul acuzator din vocea ei atât de bine cunoscută.

Ragna îi privea pe cei doi cu o oarecare supiciune. Constată emoția din privirea soțului

ei și paloarea Arinei. Era suficient de deșteaptă și avea suficient de multă experiență de viață pentru a-și da seama că între cei doi există ceva ce încearcă să ascundă. Cu dispreț, o măsură din cap până-n picioare pe tânăra fată îmbrăcată modest, crezând că face parte din personalul casei.

Frumușică și tânără, foarte tânără, dar naivă chiar prostuță dacă își închipuia că ei, o femeie cu experiență de viață i se putea ascunde ceva.

Ragna nu-și justificase nicicum sosirea neașteptată, cu atât mai mult cu cât de ani de zile nu mai exista nici un contact între ei. Aparent, i se făcuse brusc dor de bărbatul pe care în toți acești ani îl uitase complet. Dar adevărul era că, ajunsă la finalul carierei sale de balerină, și-a închipuit că va putea juca în continuare un rol important în societate alături de soțul ei, un om bogat și cunoscut. Avea nevoie de admirația celor din jur ca de aer. Odată cu sfârșitul carierei de balerină ar fi fost repede uitată de toată lumea. Dar ca soție a lui Connor Parker, ar fi fost din nou în centrul atenției. Asta își dorea și așa

era motivul pentru care luase rapid hotărârea de a reînoda legătura cu Connor, de care nu se despărțise legal.

Pe fetiță o luase cu ea pentru că știa că reprezintă un atu puternic în lupta pe care urma să o dea. Era atât de convinsă de puterea ei irezistibilă asupra bărbaților, încât o privea pe Arina ca pe o tânără prostituță, demnă doar de milă. Cu o afecțiune voit accentuată, se adresă soțului ei:

– Iubitule, nu vrei să mă prezinți ?

Vocea ei suna deosebit de caldă, iar ochii ei negri îl priveau pe Connor provocator.

Arina simți că inima-i o ia razna. Îi tremurau mâinile. Totul dură numai câteva secunde, pentru că reuși să se stăpânească.

Connor se stăpânea cu greu. Mușchii feței îi erau încordați, buzele strânse, iar între sprâncene apărură o cută adâncă.

– Arina von Brombacher, coproprietară a moșiei Rosenberg. Cu o mișcare care o indica pe soția lui, continuă: Ragnata Cordales, cunoscuta balerină. Sunt sigur că ai auzit de ea, Arina. Vocea lui suna rece și impersonală.

Arina îl privea fără să spună nimic. Era o privire mută, dar în ochii ei se putea citi disperarea.

Momentul de tăcere fu întrerupt de o voce microasă din care însă răzbătea tonalitatea victorioasă pe care nu reuși să o estompeze în totalitate :

– Bine, iubitule, dar de ce nu-i spui domnișoarei că sunt soția ta? Nu a venit la tine renumita balerină, ci soția ta, mama copilului tău.

Fără să spună un cuvânt, Arina se întoarce și părăsi în grabă camera. Îi era indiferent ce credea despre ea frumoasa balerină. Simțea că nu mai poate rămâne în același spațiu cu acest bărbat care i-a trădat încrederea într-un mod atât de urât.

Urcă în camera ei fără ca mai târziu să fi știut cum se întâmplase acest lucru. Avea senzația unei căderi în cele mai negre și mai adânci abisuri. Se simțea mințită și trădată. Cu pumnii strânși la gură, încerca să se stăpânească, să nu strige.

Era pentru a doua oară în viața ei când visele frumoase despre iubire și fericire se destrămau. Dar acum era mult mai dureroase decât atunci când se despărțise de Peter, pentru că atunci descoperise din timp caracterul meschin al acestuia.

Pe Peter nu-l iubise niciodată cu adevărat. Pe Connor însă, l-a iubit din adâncul ființei sale.

Lupta cu ea însăși era cumplită. Într-un prim impuls vru să-și împacheteze toate lucrurile și să părăsească imediat casa. Dar își aminti de mama sa și de datoriile ce-i revin, își aminti de tatăl său ce-și dorise să-i lase moștenire acest colț de rai.

Nu! Nu va da dovadă de lașitate și nu se va comporta asemenea unui hoț care fuge în miez de noapte. Și asta cu atât mai puțin cu cât cauza este un bărbat care i-a înșelat așteptările. Va lupta pentru moștenirea ce i se cuvenea, dar și pentru a trece peste o dragoste înșelată. Un membru al familiei Brombacher nu se lasă atât de ușor învins.

Un an reprezintă un timp extrem de lung atunci când trebuie să te confrunți zi de zi cu

prezența omului iubit. Oare va avea suficientă forță să poată asista la fericirea celor doi fără ca invidia și gelozia să o macine ?

N-avea un răspuns la această întrebare. Se simțea obosită și fără pic de forță. Trebuie să existe în mod sigur o ieșire din acest labirint. Dar care? În clipa de față nu-și putea aduna gândurile. Revedea mereu și mereu în minte scena petrecută mai devreme. Încercă să se convingă de faptul că cel pe care-l iubea este demn doar de disprețul ei. Dar disprețul se transformă într-o dorință arzătoare, fapt ce o făcu să roșească.

Exista oare și o altă cale decât aceea de a fugi din preajma lui, pentru ca într-o zi să nu-i fie rușine de ea însăși? Nu există nimic mai disprețuitor pe lumea asta ca încercarea de a distruge o căsnicie și mai ales când la mijloc se află și un copil.

Trecerea timpului nu-i fu de nici un ajutor. Gândurile și sentimentele o chinuiau la fel ca la început.

Capitolul 9

Între timp, în birou se desfășura o scenă tragicomică între cei doi soți.

– Ce înseamnă toată comedia asta? Care-i motivul întoarcerii tale, după ce timp de aproape nouă ani ai uitat că ai un soț și un copil?

Ragna luă o atitudine plină de mahnire și de umilință. O imagine complet nefirească pentru Connor. Nici când nu avusese o altă atitudine decât aceea a unei femei mândre și impunătoare. De câte ori a încercat, rugând-o să țină seamă de faptul că are anumite îndatoriri ca soție și ca mamă, a refuzat categoric. Mai mult de atât, i-a reproșat că ar vrea să o țină închisă ca pe o pasăre într-o colivie, și asta numai pentru faptul

că fusese cândva atât de proastă încât acceptase să se mărite cu el.

– Și copilul ? N-o iubești de loc pe Tina?

– Fetița e foarte bine îngrijită de către părinții tăi, venise prompt răspunsul ei sec. Pentru mine ar fi doar o piedică. O piedică în calea visului meu de a deveni o balerină celebră. Divorțează, fă ce vrei, pe mine însă lasă-mă să-mi trăiesc viața așa cum îmi doresc.

– Să divorțez? Știi bine că nu pot divorța de tine din cauza tradiției ce domnește în familia noastră și care interzice divorțul. Dar te previn, nu-ți voi permite să te joci cu mine și să mă faci de râs în fața oamenilor. Vrei să-ți trăiești viața așa cum îți place. De acord, nu-ți voi sta în cale. Dar sub nici o formă nu vei folosi numele meu, îți interzic categoric.

Reacția ei, fusese un hohot de râs.

– Ha ! Nici o problemă ! Mi-am și ales un alt nume, un nume de artistă. Cât de curând va apărea o nouă stea care va deveni foarte repede cunoscută în întreaga lume.

Predicția ei se adeverise. La scurt timp după acea discuție, numele de Cordales putea fi citit

pretutindeni. Reclamele o înfățișau în postură de balerină, o femeie frumoasă, în ai cărei ochi negri se putea citi pasiune.

Un turneu în jurul lumii i-a adus celebritatea. Publicul o adora, iar ea uitase de mult că undeva în această lume trăiau două persoane – soțul și fetița ei – cărora le aparținea. Din când în când, le trimetea de cine știe unde câte o carte poștală cu scurte salutări, nimic mai mult.

Aceste cărți poștale erau singurul semn de viață din partea ei. Părinții săi îl rugase să aibă răbdare. Connor insistase din ce în ce mai mult pentru o soluție clară și definitivă, divorțul. Poziția în care se afla i se părea dezonorantă.

Lupta sa se dovedise în zadar, izbindu-se de o rezistență neașteptată din partea părinților săi. Mama sa, o femeie extrem de evlavioasă se agită atât de mult încât avu un atac de cord. De aceea, îi promisese că va renunța la gândul unui divorț și va aștepta momentul în care Ragna își va da seama de îndatoririle ei ca soție și mamă.

Și acum, iat-o apărând aici pe neașteptate, cerându-și drepturile pe care le ignorase până

acum, ca pe ceva normal. și asta tocmai acum, când se hotărâse să pună punct acestei situații, chiar împotriva voinței părinților lui. Tocmai acum, când în sfârșit întâlnise marea fericire, femeia pe care a visat-o și a dorit-o întotdeauna, amenințând să distrugă totul.

Nu, lucrul ăsta nu se va întâmpla. De data asta el va fi acela care va trage linie și va încheia un capitol al vieții sale. Nimic nu-l va mai opri să facă lucrul ăsta, nici măcar dragostea față de părinții lui.

Nimic nu-l mai ținea legat de această femeie frumoasă, totul se sfârșise. Nu mai avea nici o putere asupra lui. El nu face parte dintre acei bărbați care ar face orice pentru un zâmbet din partea ei.

O privea cu ochi reci, cercetători și pentru prima dată simți cum siguranța ei de a-și pune în aplicare cine știe ce plan, începe să se destrame.

Ea își dădu seama imediat că la mijloc nu poate fi decât altă femeie, altfel Connor nu ar fi rezistat farmecelor ei. Gândul că nu mai are nici o putere asupra lui, trezi în ea toată răutatea de care era în stare.

Învățase să-și ascundă bine sentimentele și gândurile. În ciuda furiei interioare, se arătă smerită, fapt ce îl făcu pe Connor să-și piardă controlul pentru câteva clipe.

– Știu că te-am supărat foarte mult, dar sunt încă soția ta. Nu suntem despărțiți și mi-am dat seama că locul meu este alături de tine și de copilul nostru, căruia i-a lipsit și așa prea mult dragostea unei mame.

Preț de mai multe secunde, rămase ca lovit de trăsnet, privind-o ca și cum ar fi fost pentru prima dată. I se putea citi neîncrederea pe față.

– Ce altă comedie ți-ai propus să joci? Doar nu speri că mă voi lăsa păcălit? Nu! În nici un caz! Buzele sale se transformă într-un zâmbet cinic. Nu mă mai poți păcăli, te-am „citit“. Nu te-ai întors, în mod cert pentru că dintr-o dată ai devenit conștientă de îndatoririle tale față de mine și față de copil. Asta poți să i-o spui altui prost care să creadă în jocul tău de înger nevinovat. Nu te aștepta ca eu să mai cred așa ceva. Au trecut timpurile acelea. De altfel, mi-ai oferit suficient de mult timp pentru a-mi da seama.

Cu toate cele auzite, încă nu era dispusă să cedeze. Știuse că nu va fi ușor, dar se baza pe faptul că și Connor la urma urmei nu era decât un bărbat. Mizase pe faptul că văzând-o în fața lui, dragostea ce i-a purtat-o cândva va reizbucni.

– Știu că am fost nedreaptă cu voi, dar acum vreau să repar tot răul făcut. Dă-mi o șansă, te rog. Ne-am iubit și am fost fericiți împreună. Glasul ei suna rugător, ochii ei negri erau umezi și aveau aceeași expresie rugătoare, astfel că pentru o clipă rămase derutat.

Ea remarcă nesiguranța lui și fără să vrea în ochii ei apărură o sclipire triumfătoare. Lăsă ochii în jos pentru a nu i se putea citi adevăratele sentimente. Dar, nu reacționează suficient de repede pentru ca bărbatul să nu sesizeze acest lucru.

– Îți joci foarte bine rolul. Vocea lui era plină de sarcasm. Din păcate ți-ai ales greșit publicul. Nu te mai strădui, n-are nici un rost. Am făcut tot ce trebuia pentru pronunțarea divorțului. Nu există nici o dificultate, este o simplă formalitate, deoarece trăim în fapt de mulți ani separat.

Ragna avu o reacție de respingere. Ani de-a rândul a sperat că va divorța, dar speranțele ei au fost mereu zădărnicate de încăpățânarea părinților lui. Și iată că tocmai acum se întâmpla acest lucru, tocmai acum când ea se hotărâse să reactiveze căsătoria lor.

Părinții lui se bucuraseră atât de mult de „reîntoarcerea“ ei și de faptul că dorise ca fiica lor să o însoțească în călătoria sa din Germania.

– Nu poți face lucrul ăsta. Nu-mi voi da niciodată acordul. Cuvintele țâsniră cu hotărâre, ea însăși crezând în acest moment că poate evita inevitabilul.

– Nu stă în puterea ta de a influența faptele, iubita mea. Tu însăși ai fost aceea care ai rupt orice fel de legătură între noi. Căsătoria noastră există numai pe hârtie și voi avea grijă ca lucrurile să capete o finalitate.

– Părinții tăi nu vor accepta niciodată lucrul ăsta. Cu pumnii strânși, încerca să joace ultima carte. M-au primit cu brațele deschise și erau foarte fericiti că m-am întrors acasă.

– Lasă-i în pace pe părinții mei, Ragna. Le-ai provocat destulă durere. Faptul că te-au iertat se

datorează numai profundeii lor religiozități. Ai reușit să-i păcălești cu falsitatea jocului tău, pe mine însă nu mai poți să mă păcălești. Simt că nu te-ai întors din convingere. S-a întâmplat cu siguranță ceva anume de vrei să te întorci la mine. Steaua ta se află în cădere. sau există vreun alt motiv de ți se pare deodată suportabil jugul căsniciei în fața celebrității.

Fiecare cuvânt era plin de dispreț. Connor nu-și dădea seama cât de aproape era de adevăr. Sarcasmul cuvintelor lui o lovi în plin.

În clipa asta, ar fi putut să-l omoare cu sânge-rece. Cuvintele lui îi răscoleau și mai tare durerea ce o sfâșia și pe care n-o putea alina.

Connor părea să nu fi aflat de ghinionul ei. Nu bănuia că nu va mai putea dansa niciodată din cauza accidentului avut. Consultase cei mai buni medici, a îndurat dureri îngrozitoare, și toate astea numai în speranța că totul se va sfârși cu bine. Speranțele ei însă nu s-au adeverit. Altcineva îi luase locul și numele ei altădată cunoscut în toată lumea, fu uitat. Realitatea este cruntă, publicul uită repede, iar zeița fericirii nu te sprijină întotdeauna.

Capitolul 10

Cei doi se aflau în camera Arinei. Fata se eliberă din brațele lui Connor, dându-se înapoi câțiva pași.

– N-are nici o importanță motivul pentru care ai ascuns faptul că ești căsătorit, dar în acea noapte ar fi trebuit să-mi spui, înainte să se întâmple ceea ce s-a întâmplat.

Era palid la față. Cu un gest disperat, își trecu mâna prin păr.

– Arina, când te-am cunoscut n-aveam nici un motiv să-ți vorbesc despre căsnicia mea ratată. Apoi, când am constatat cât de mult însemni pentru mine, am vrut ca mai întâi să înlătur toate obstacolele ce ar fi putut sta în calea

noastră. N-am vrut să-ți transmit și ție grija acestor probleme. Am înaintat acțiunea de divorț înainte de a-ți mărturisi dragostea mea. N-a fost deloc ușor pentru mine. Am văzut că nu-ți eram indiferent și am înțeles întrebările mute din privirea ta. Am tăcut totuși, pentru că nu vroiam să te îngrijorez. Și apoi, a venit acea noapte. Nu-mi găseam somnul, nu puteam să uit că te afli la o distanță atât de mică. Am încercat să-mi găsesc liniștea plimbându-mă în parc. Acolo te-am întâlnit pe tine și ceea ce s-a întâmplat, trebuia să se întâmple. Nici unul dintre noi nu putea împiedica cele întâmplate. O forță primară ne-a unit. Într-un gest rugător, întinse brațele spre ea. Chiar nu înțelegi lucrul ăsta, este atât de greu de înțeles? Mă iubești, doar ...

– Da, te iubesc, te iubesc, de ce-aș minți. Fața-i palidă era acoperită de lacrimi. Ce s-a întâmplat în acea noapte a fost și vina mea. Un singur gând mă obseda, acela de a fi a ta. N-am pus nici o întrebare. Dar după aceea ar fi trebuit să-mi spui adevărul, aveam dreptul să-l aflu.

– Doamne, Dumnezeule – izbucni el, de ce, de ce să fi făcut lucrul ăsta, pentru a te face să te

simți vinovată? Trebuia să rezolv singur problema asta. Ți-aș fi spus totul în clipa în care aș fi avut hotărârea de divorț și te-aș fi cerut de soție.

– Acum, este prea târziu. I se simțea în glas resemnarea. S-a întors și este hotărâtă să-și ocupe locul alături de tine. Nu pot să mă amestec între voi. Mi-am pierdut tatăl datorită altei femei. N-am să mă fac vinovată niciodată de așa ceva față de copilul tău.

– Copilul n-a însemnat niciodată nimic pentru Ragna. A crescut fără mamă, la părinții mei. Tu însă ai fi o mamă tandră și iubitoare. Tina ar putea trăi într-o familie adevărată, alături de un tată și o mamă care la rândul lor se iubesc și sunt fericiți împreună. De lucrul ăsta are nevoie un copil pentru a crește mare și a deveni un om plin de viață, fără complexe.

Și-ar fi dorit atât de mult să-l creadă, dar nu putea scăpa de imaginea când frumoasa balerină, punându-și brațele în jurul gâtului lui, îl sărutase. El n-a reacționat și pentru toată lumea păreau a fi o pereche îndrăgostită.

Fără vreun motiv aparent, Arina fugi din cameră, lăsându-l pe Connor ținut locului, ca împietrit. Bărbatul strânse buzele și-și încheștă pumnii.

Lucrurile nu mai puteau continua așa. Ragna trebuia să părăsească Rosenberg chiar a doua zi. De când a apărut, aici s-a creat o adevărată prăpastie între el și Arina. Și-a pierdut încrederea în el și va fi foarte greu pentru el să i-o recâștige.

În timp ce Connor luase hotărârea fermă de a încheia un capitol trecut din viața sa, Ragna pregătea o nouă lovitură pentru Arina.

* * *

Tina se atașase foarte mult de Arina, care avea un mod deosebit de cald de a se purta cu copiii. După numai câteva zile, micuța se simțea atât de bine în compania Arinei, încât era aproape tot timpul alături de ea. La o remarcă a acesteia privind-o pe mama ei, alături de care petrecea atât de puțin timp, fetița de numai zece

ani ridică din umeri, gest care putea fi interpretat oricum. Vorbele ei erau însă foarte clare:

– N-a fost niciodată lângă mine și nu m-a vizitat niciodată cât timp am locuit la bunici. Fetița vorbea germana aproape fără accent, la fel ca tatăl ei de altfel, în timp ce mama ei se exprima cu greu.

– Totuși, o iubești, îndrăzni Arina să spună cu oarecare reținere.

Tina o privi gânditoare. Avea aceiași ochi ca ai tatălui ei și pentru o clipă Arina avu impresia că el este cel care o privește. Fetița dădu din umeri și răspunse cu multă maturitate:

– Nu știu dacă o iubesc. Pe tati îl iubesc foarte mult, la fel pe bunica și pe bunicu. Dar cum s-o iubesc pe mama, dacă abia de o cunosc! Bunica spune mereu că este o artistă renumită și de aceea nu-i mai rămâne timp și pentru familie. Poate că este adevărat ce spune bunica, dar mamele prietenelor mele au întotdeauna timp pentru copiii lor, indiferent cât de multă treabă ar avea. Doar mama n-a avut niciodată timp pentru mine.

În timp ce vorbea n-o scăpa din ochi, asemenea unui pui de pasăre flămând de dragoste și de căldură. Aproape cu teamă, dar fără a-și lua privirea de la ea, răsună întrebarea:

– Tu, ții puțin la mine?

Impresionată, o luă în brațe strângând-o la piept și-i șopti :

– Te iubesc foarte, foarte mult, draga mea.

Spontan, fetița o prinse de gât și-și lipi fața de obrazul ei.

– Și eu te iubesc mult, mult de tot și aș vrea să rămân alături de tine.

– Ce scenă idilică, răsună în acest moment o voce tăioasă, fapt ce o făcu pe Arina să tresară.

Arina evitase mereu să rămână singură cu Ragna. Doar în situațiile de neevitat se întâmplase acest lucru. Și de fiecare dată Ragna avusese o atitudine orgolioasă, de ignorare, asemenea atitudinii față de personalul casei.

Lăsa din brațe fetița, vrând a se îndepărta pentru a le lăsa pe cele două mamă și fiică împreună. Dar Ragna ridică mâinile în semn de stop și în același timp se adresă fetei cu un ton tăios:

– Lasă-ne singure, Tina. Am ceva de vorbit cu domnișoara.

– Cu mine, doamnă Parker? se apără Arina cu un ton reținut. Nu știu despre ce am putea sta noi două de vorbă.

– Despre foarte multe lucruri. Și dacă doriți ca această discuție să aibă loc de față cu un copil, foarte bine, veni răspunsul Ragnei din tonul căreia se putea desprinde ura ce o măcina.

Tina aștepta privind întrebătoare atât spre una cât și spre cealaltă dintre cele două femei. În cele din urmă se îndepărtă, aruncând o privire cercetătoare către mama sa, după care o luă la fugă.

Când cele două femei rămaseră singure, Arina fu cea care deschise discuția, întrebând cu glas tăios:

– Ce aveți să-mi spuneți, doamnă Parker?

Ragna se apropie atât de mult de ea, încât Arina putea să simtă mirosul parfumului ei care parcă o îneca.

– Credeți că nu știu că vreți să puneți mâna pe bărbatul meu? răsună întrebarea plină de ură.

Fără să vrea, Arina se dădu câțiva pași înapoi. Se schimbă la față, iar ochii îi sclipeau de revoltă. Se adună și răspunse cu mândrie:

– Afirmația dumneavoastră este deplasată, doamnă Parker. În primul rând, nu obișnuiesc să alerg după bărbați însurați, iar în al doilea rând din cele cunoscute mie, între dumneavoastră și soțul dumneavoastră nu mai poate fi vorba de mult de o relație de căsătorie. O femeie care și-a părăsit familia, trăindu-și propria viață, nu trebuie să se mire atunci când soțul ei refuză orice gând de a mai fi vreodată împreună. Și acum, vă rog să considerați discuția încheiată. Consider sub demnitatea mea orice continuare a discuției pe această temă.

– Asta ar fi pe placul dumneavoastră. Vă credeți foarte tare. Dar nu este așa. Nu pe dumneavoastră vă iubește, ci pe mine, numai pe mine, așa cum m-a iubit în toți acești ani. Nu pe dumneavoastră vă vrea, ci această moșie Rosenberg. Printr-o căsătorie cu dumneavoastră, n-ar mai trebui să vă plătească despăgubirea.

Arina tresări. Ca-ntr-un gest de apărare, ridică mâinile pentru a se feri.

– Nu! Nu este adevărat! Connor s-ar putea să iubească moșia asta la fel de mult ca mine, dar din acest motiv n-ar fi niciodată în stare să mintă și să înșele.

Pe neașteptate, își dădu seama că femeia din fața ei mințea intenționat, pentru că nu putea accepta ideea de a fi înfrântă. Ea, cea mereu victorioasă, nu poate să accepte realitatea faptului că bărbatul pe care l-a tratat ani în șir ca pe un bun al ei, a întâlnit o altă femeie, de care s-a îndrăgostit. Cu convingere și glas hotărât, repetă:

– Nu! Connor n-ar fi niciodată în stare de asemenea minciună mârșavă. Nu este bărbatul care să se căsătorească numai pentru a obține un avantaj material.

– Mulțumesc, Arina, se auzi în această clipă o voce bărbătească în care se simțea emoția.

Dintre copaci apăru Connor. Alături de el pășea Tina, care căuta parcă protecție, lipindu-se de tatăl ei în timp ce-și privea mama cu teamă.

Connor se apropie de Arina, care tremura și o luă în brațe, încercând parcă să o protejeze.

– Îți mulțumesc pentru încrederea ta. Nu vei regreta nici o clipă această încredere în mine.

Pentru câteva clipe, cei doi se priviră în tăcere, apoi Connor se întoarse către femeia ce îi era încă soție și care privea scena împietrită.

– Va trebui să părăsești chiar astăzi Rosenberg. Toate celelalte lucruri ce mai trebuie lămurite între noi doi, o vom face prin intermediul avocatului meu. Adresându-se Tinei, continuă: Ia-ți la revedere de la mama ta, Tina.

Fetița întinse cu timiditate mâna, în timp ce Ragna tremura de furie și de uimire. Refuză mâna întinsă a fetei printr-un hohot de râs distonant:

– Du-te la Arina, pe care oricum o iubești mai mult decât pe mine. Se întoarse și fugi din loc nebunește.

Tina rămase locului, cu lacrimi în ochi și sughițând. Arina se apropie, și îmbrățișând-o cu multă dragoste, îi șopti:

– Nu plânge, Tina. Tati te iubește foarte mult, și eu la fel. Mi-am dorit întotdeauna o fiică. Vrei să fii fetița mea?

Lacrimile dispărură ca prin minune din ochii copilei. Privind-o pe Arina, care îngenunchease alături de ea, întreaga ei ființă strălucea de fericire.

– Dacă vrei să fii fiica ta, trebuie să te căsătorești cu tati, veni răspunsul neașteptat al Tinei. Vrei?

Arina se ridică în picioare și privindu-l cu multă seriozitate pe bărbatul ce o iubea atât de mult, răspunse:

– Dacă tatăl tău mă iubește, atunci da, vreau să fii soția lui și mama ta.

– Și ce mult te iubește și te dorește, tati, răspunse bărbatul râzând, în timp ce ochii îi străluceau de fericire.

Connor își cuprinse cu un braț iubita, iar cu cealaltă mână o trase pe Tina mai aproape de el.

– Din clipa asta, n-am să vă mai dau drumul. Vom fi o familie unită și fericită, așa cum mi-am dorit întotdeauna.

Arina își sprijini capul pe umărul lui Connor, în timp ce în gând îi cerea iertare pentru îndoielile sale față de el.

Se gândea cu milă la femeia care se pregătea să părăsească Rosenberg, chiar dacă încercase prin intrigi să-i distrugă fericirea. În această clipă, jură în sinea ei să fie o soție bună pentru Connor și o mamă bună pentru Tina.

– Vă iubesc, șopti Arina lăsând gândurile deoparte.

Se desprinsese din îmbrățișarea bărbatului și apropiindu-se de Tina, o luă în brațe. Tina uitase de cealaltă femeie, care era de fapt mama ei. Își privea tatăl râzând.

– A fost bine că te-am chemat, nu-i așa?

Abia în această clipă își dădu seama Arina, cum apăruse Connor ca la comandă. Tina, de frică pentru Arina îl chemase în ajutor.

– A fost foarte bine, micuța mea. Știam că mă pot baza pe tine, șopti Connor cu multă duioșie. Te iubesc.

– Și eu, răspunse fetița. Pe amândoi, după care, întorcându-se spre Arina, șopti: mami ...

* * *

Trei luni mai târziu, fu dată hotărârea de divorț definitivă. Tina fu încredințată spre creștere și îngrijire tatălui ei, Connor Parker. În aceeași zi tânăra pereche înaintă actele pentru căsătorie și două săptămâni mai târziu avu loc la Rosenberg nunta celor doi.

Arina își invită prietena la Rosenberg, pentru a-i fi domnișoară de onoare. Împreună cu ea, sosită și Bautzi, pasărea beo și Pașa, cu care Tina se împrietenise imediat.

În ciuda așteptărilor, părinții lui Connor au trimis o telegramă de felicitare. Acceptaseră hotărârea fiului lor.

Astfel, toate lucrurile se îndreptară și în casa de la moșia Rosenberg se cuibări din nou fericirea. Tinerii căsătoriți își propuseră să păstreze tradiția asemenea înaintașilor lor, care au trăit împreună fericiți până la despărțirea finală.

Dar nimeni nu era mai bucuroasă ca bătrâna Amanda. Dorința secretă a fostei ei stăpâne ca cei doi tineri să se iubească și să se căsătorească se îndeplini. Nepotul ei cel mai drag și fiica iubitului ei soț erau astăzi împreună, așa cum

și-a dorit și a sperat că se va întâmpla în clipa înscrierii acelei clauze în testament.

Până și mama Arinei veni la cununie. Tratatamentul a avut ca efect o schimbare profundă, făcând-o parcă să devină alt om. Părea mult mai tânără, iar domnul cu părul alb ce o însoțea părea nu tocmai nevinovat de această schimbare.

Arina era din cale afară de fericită și pentru prima dată cele două femei, mamă și fiică, se înțelegeau fără a schimba prea multe cuvinte.

În sfârșit, după mulți ani de încrâncenare, bătrâna doamnă cunoscuse o nouă viață. Era iubită și pentru prima dată după atâția ani de singurătate se simțea dorită și înțeleasă.

Se duse să vadă mormântul primului ei soț și al soției acestuia. Fără supărare și ură. Trecuseră toate, iar acum era bine, dragostea învinsese.

Sfârșit